

Шърли Кенеди
Островът на бляновете

I

Само още два дни! При тази мисъл Джени Ларк пламна цялата от възбуждане, докато помагаше на най-добрата си приятелка Хана да облече роклята на шаферка. _Следващата седмица по това време всичко ще е отминало_ — мислеше си тя. — _Тогава ще бъде вече мисис Джери Босуел, на сватбено пътешествие в Лае Вегас. Само да издържа до събота_!

— Стой мирно, Хана! — намръщи се Джени. В пробната на булчинския магазин беше задушно и тясно. — Не бива да се изпотяваш, иначе ще съсипеш роклята!

Хана Джеймс стоеше с високо вдигнати ръце, с глава, скрита под розов тюл и дантела.

— Дърпай де, или ще се задуша! — тя си пое облекчено въздух, когато най-сетне роклята беше облечена. — Наистина ли искаш да се омъжиш? Надявам се, че знаеш каква голяма жертва изискваш от мен — простена измъчено.

— Да, искам! Моля те, изправи се хубаво, за да видим как ти стои.

— Дано да е добре — направи умърлушена физиономия Хана, — защото нямам никакво желание да прекарам остатък от живота си сред булчинската мода на мистър Уолдън.

— Само още малко търпение, това е последната проба.

Въздишайки беззвучно, Джени се замисли за проблемите, които пораждаше една голяма сватба. Включително и усилията да поддържа в добро настроение една шаферка, мразеща до дъното на душата си финтифлюшките от всякакъв род. Хана подръпна набраното деколте на роклята.

— Шегата настрана, Джени — каза тя и погледна изпитателно приятелката си. — Все още можеш да се откажеш.

— Да се откажа ли? И то точно преди сватбата? — Джени беше като поразена от гръм.

— Естествено, сватби се отказват и в последния момент! — Хана,

вече съм на двадесет и три. Ако не се омъжа за Джери, кой ще ме вземе тогава? Искаш да остана стара мома ли?

— Стига с тези глупости! Няма стари моми — по-скоро има умни жени, които предпочитат да запазят независимостта си. Освен това при твоята външност е абсолютно изключено да останеш без мъж. Просто си прекалено красива.

— О, я престани! Ако Джери ме срещне в града с това облекло, той самият начаса би се отказал от сватбата.

Смеейки се, тя се погледна в огледалото. Носеше стари джинси и избеляла тениска, върху която с едри букви пишеше: „В Денвър някой ме обича“. Дългата ѝ къдрава коса беше вдигната високо с две гребенчета от страни. Краката ѝ бяха в обувки за тенис, които очевидно бяха виждали и по-добри времена.

— Напълно е възможно Джери да реагира така. Толкова е скучен и консервативен, и... — Хана замлъкна, защото видя как лицето на Джени помръкна. Опитвайки се да каже нещо положително за бъдещия съпруг на най-добрата си приятелка, добави: — Е, той си има и своята добра страна — какъвто е амбициозен, сигурно ще печели много пари.

Джени затвори ципа на роклята и отстъпи крачка назад.

— Той навярно не е съвършен, обаче аз то обичам такъв, какъвто е — богат или беден. Така, а сега да видим...

Отстъпи още една крачка и заразглежда Хана с възхита.

— О, намирам я страхотна! Ще бъдеш прекрасна шаферка!

Хана се извърна към огледалото и се засмя:

— Не е, погледни само! Изглеждам като слон в балетно трико!

Такава рокля изобщо не е в моя стил.

Джени и сама знаеше, че последното отговаря на истината. Хана Джеймс беше едра и снажна и предпочиташе спортното облекло.

Никога досега приятелката ѝ не бе я виждала в рокля, още по-малко в разкроена розова рокля с дълбоко изрязано деколте и дълъг сатенен шлейф на гърба.

— Знам, че това не е твой стил, но въпреки всичко изглеждаш чудесно!

— Аз пък знам, че никога няма да правя сватба! И само да не ти хрумне да ми подхвърлиш букета си! — заплаши я най-сериозно Хана, бърчейки чело. — Не искам втори път да участвам в нещо, заради което

ще бъда принудена да обличам такива глупави дрехи. И изобщо...

Искаш ли съвсем открито да ти кажа какво мисля за цялата тази работа?

— А мога ли да ти попреча?

— Всъщност не, разбира се. Дълбоко се съмнявам, че Джери е най-подходящият мъж за теб!

Джени въздъхна. Всичко това тя вече го беше чувала нееднократно. Приятелката ѝ не одобряваше Джери от самото начало и не пропускаше възможност да го изтъкне.

— Повярвай ми, Хана, най-подходящият е — заговори бавно и търпеливо, като че увещава дете. — Аз обичам Джери Босуел. Той е мъжът мечта за мен. Обаче ти това не го разбираш, защото никога не си била влюбена.

Хана се изсмя високо.

— Не искам и да бъда, поне през следващите десетина години! — после внезапно стана сериозна. — Не ми се сърди, но аз очаквах, че ще направиш нещо прекрасно от живота си. А ти какво стори вместо това? Заряза всичко, за да се омъжиш за Джери Босуел!

Джени отново въздъхна.

— Така ли? И какво толкова зарязах? Да бъдеш продавачка — това ли наричаш многообещаваща кариера?

— Но ти беше много повече от обикновена продавачка! Работата ти беше супер и най-важното — доставяше ти удоволствие, знам това!

Джени се ядоса, тъй като този път не можеше да ѝ възрази. Беше, напуснала против волята си работата в специализирания магазин за водолазни принадлежности. Джери не желаше тя да остане там. Настояваше да си потърси нещо по-сериозно — в някоя банка например. „Нещо от по-висока класа“, беше казал.

— Беше работа като всяка друга. И нека сменим темата, моля те! — сви рамене тя и огледа Хана подчертано критично. — Мислиш ли, че сега роклята ти стои по-добре?

Хана се завъртя в кръг пред голямото огледало.

— Окей, корекциите са сполучливи. А сега да се махаме оттук. Имаме още много неща за уреждане днес.

Джени кимна. Една сватба безспорно е вълнуващо събитие, но е свързана с хиляди досадни приготовления. Поканите, цветята, тортата, снимките — има толкова много за обмисляне. Майка ѝ, разбира се,

също помагаше, но повечето неща бе свършила сама. Не че се оплакваше — в края на краищата правеше всичко това от любов. Да, наистина обичаше Джери. Двамата израснаха заедно, ходеха в едно и също училище. Джени бе излизала няколко пъти с други мъже, но никой от тях не издържаше сравнението с Джери Босуел. Той беше спокоен и уравновесен, вдъхваше доверие и благонадеждност — пълна противоположност на импулсивния темперамент на Джени. Произхождаше от едно от кореняшките семейства в Денвър, завършил бе с блестящ успех гимназия и университет, а понастоящем беше перспективен мениджър в голяма петролна компания. Предричаха му стремителна кариера. Някои го смятаха за старомоден, други намираха, че е самонадеян, но Джени не я беше грижа за мненията на другите. За нея той беше перфектен — макар дълбоко в сърцето си да усещаше, че любовта ѝ към него не беше чак безумна. Но така беше може би по-добре.

„Един истински брак се гради върху солидни опори, а не въз основа на краткотрайни емоции“, казваше често Джери.

Джени се бе привързала сляпо към него и след завършване на гимназията нямаше време, а и желание, да излиза с други мъже. Кариера — не! Би работила, докато дойдат децата, но след това щеше да остане като примерна майка и домакиня вкъщи.

— О, Хана, толкова съм щастлива! — внезапно се завъртя около себе си в изблик на екзалтирана радост тя, когато се озоваха отвън на паркинга пред магазина на мистър Уолдън.

— О, боже! — изпъшка Хана. — И това трябва да изтърпя до събота?!

— Аз наистина се чувствам великолепно! Бракът ти дава усещане за сигурност — тогава всичко е ясно за остатъка от живота ти, не трябва да се грижиш за нищо повече.

Приятелката ѝ я изгледа продължително.

— Мислиш ли, че женитбата означава непременно сигурност? Ти си луда. Толкова неща могат да се объркат.

— Не и в моя живот! — Джени оправи косата си. — Какво би могло да се обърка? Планирала съм всичко много грижливо.

Това беше самата истина. През дългото годеничество бе имала време да обмисли на спокойствие бъдещия си семеен живот, като се

започне от сватбата. И сега всичко вървеше от само себе си. Булчинската ѝ рокля беше готова, сама си я бе ушила с много любов. Четири от най-добрите ѝ приятелки бяха шаферки, всяка щеше да носи розова рокля в различен нюанс. Сватбената церемония щеше да се състои в църквата, където бе ходила цял живот. Бяха поканени над двеста души. Непосредствено след това беше предвиден прием с шампанско и обяд в един от реномираните ресторанти на Денвър. За танците бе ангажирана една от най-известните вокално-инструментални групи в щата. Всичко това струваше цяло малко състояние, но в края на краищата, както си казваше Джени, едно момиче се омъжва само един път!

— А сега накъде? — погледна я въпросително Хана, когато се качиха в колата.

— Момент, чакай да погледна... — Джени измъкна един лист от дамската си чанта. — Бяхме в църквата, в ресторанта, взехме моите обувки и твоята рокля... О, да — пътническото бюро! Трябва да внеса моя дял за сватбеното пътешествие.

Приятелката ѝ повдигна вежди.

— Смятам, че Джери трябва сам да плати сватбеното ви пътешествие!

— Ние делим всичко наполовина, ти го знаеш. Аз искам така и Джери е съгласен.

Надяваше се, че това прозвуча убедително. В действителност Джери беше, при всичките свои добродетели, доста стиснат. Той не само настояваше Джени да поеме своя дял от разходите, но понякога тя имаше чувството, че плаща дори значително повече от него. „Е, всеки си има своите слабости“ — утешаваше се в такива случаи.

— Мене ако питаш... — започна Хана.

— Но не го правя — прекъсна я Джени и побърза да смени темата. — Представяш ли си, само след два дни с Джери ще видим фантастичните шоупрограми във вариететата на Лас Вегас!

— Но защо трябва да ходите във Вегас? Това не го разбирам! Не искаш ли да отидете някъде, където ще можеш да поплуваш под вода?

Джени въздъхна. Това беше за нея болезнена тема, а Хана не за първи път я повдигаше. Всъщност беше ужасно разочарована, че годеникът ѝ не предпочете за медения месец някое от многото райски

кътчета за водолази по света, но бе твърдо решила да не си разваля настроението заради това.

— Джери не обича да се гмурка, това съм ти го казвала най-малко хиляда пъти. А щом той иска Лас Вегас, аз съм съгласна.

Преди Хана да успее да подхвърли още някоя хаплива забележка, тя изскочи от колата и изтича в туристическото бюро. Подаде на служителката своя чек за 300 долара и се поинтересува дали и Джери бе платил своя дял. Естествено, той го бе направил, „Това му е хубавото на Джери — каза си на връщане към колата. — Във всичко е изряден и точен.“

„Ред и точност — това ли е, което искам от един мъж? — загложди я малко гласче вътре в нея. — Естествено, че това искам!“ — отговори си раздражено и се опита да се успокои. Когато се качи отново при Хана простена жалостиво:

— О, господи, нервите ми!

Приятелката ѝ я погледна с разбиране.

— Какво ще кажеш, да надникнем ли за минутка в магазина? Кени каза, че имал снимки от Бонайре*.

[* Остров на Карибско море. Част от Малките Антили — Б.пр.]

Джени усети — за своя изненада — внезапна искрица завист.

Преди няколко дни Хана, която беше опитен водолаз, получи предложение за работа като учител по подводно плуване на този карибски остров. Истинска работа мечта за нея. Вече беше освободила мястото си в банката и ден след сватбата на Джени трябваше да лети за Карибието.

„Защо ѝ завиждам? — Джени помръкна. — Нямам ли всичко, което желая?“

— Съгласна съм — каза на глас.

Водолазните апарати и всичко, свързано с подводния спорт, беше нейната страст. Винаги ѝ доставяше удоволствие да разглежда стоките в магазина, а не бе имала такава възможност, откакто напусна преди месец. Двете с Хана имаха лицензи за водолази. Още шестнадесетгодишни се заинтересуваха от подводно плуване. По онова време — впрочем, както и досега — братът на Хана, Кени, беше мениджър в магазина за водолазни принадлежности, и успя да запали момичетата по този вълнуващ спорт.

За Хана не беше трудно да спечели либерално настроените си родители, но овдовялата майка на Джени бе против, защото смяташе плуването под вода за опасно. „Ще се удавиш!“ — отсече решително тя, но Джени, която никога дотогава не бе създавала трудности на майка си, остана непреклонна в желанието си. Накрая мисис Ларк трябваше да отстъпи.

Двете млади дами завършиха без проблеми курса за водолази и получиха разрешителни за инструктори по подводно плуване. Хана вече бе осъществила няколко пътувания до екзотични рифове в различни точки на света, Джени — не. Тя много искаше, но Джери, който не проявяваше никакъв интерес към този спорт, се противопостави категорично. „Излишно пилеене на време и пари — бе заявил той. — Ако искаш да се омъжиш, по-добре вложи парите си в банката.“ Джени отстъпи със съжаление и внесе спестените си пари на тяхна обща банкова сметка.

— Знаеш ли, че магазинът смени собственика си? Кени сега има нов шеф — отбеляза Хана. — И името вече е друго — казва се „Подводни авантюри“.

— Наистина ли? Не, не знаех. Не беше ли това цяла верига магазини?

— Да, и се обзалагам, че си чувала и името на собственика — Робърт Кемпиън.

— Фотографът ли? — повдигна учудено вежди Джени. — Онзи, който прави най-хубавите подводни снимки?

— Същият — кимна Хана. — Той притежава тази верига магазини — няколко в Колорадо и няколко на Карибските острови. Аз ще работя във филиала му на Бонайре.

Тя зави към паркинга на търговския център, където се намираше магазинът, и паркира точно пред входа.

Още първият поглед върху лавиците с водолазни скафандри и други плувни принадлежности докара Джени до състояние на трепетна възбуда. Не можеше да се насити на гледката на ярко оцветените водолазни костюми, блестящите хромирани части на кислородните апарати и всички останали аксесоари, които ползват водолазите — ръкавици, мрежи, ножове, харпуни, прецизни измервателни прибори... Вниманието ѝ бе привлечено от няколко нови плаката. Почти всички

показваха подводни снимки на прекрасни риби и корали. Два плаката особено я заинтригуваха. Представяваха художествени актови фотографии на плуваща под вода грациозна девойка и бяха подписани от Робърт Кемпиън.

Джени все още ги разглеждаше, когато откъм задната стая в магазина се появи Кени.

— Я виж кой е дошъл! — звънкият му глас изпълни помещението. — Любимата ми сестра и нашата скъпа младоженка!

Той се обърна с намигване към Джени:

— Да смятам ли, че си променила намерението си и възнамеряваш да зарежеш Джери, за да се върнеш отново на работа?

Тя се засмя и поклати глава.

— Съжалявам, Кени, сватбата все още е в програмата. Няма да се върна повече.

В гласа ѝ прозвуча известна тъга. Магазинът щеше чувствително да ѝ липсва. Макар че не печелеше достатъчно, за да живее в лукс, работата бе означавала много за нея. Никога не ѝ беше скучно. Беше продавала и ремонтирала кислородни апарати, бе пълнила бутилки с кислород и помагала при теоретичното обучение на желаещите, което се провеждаше в магазина, а също така бе контролирала практическата част на водолазния курс в малкия басейн отзад. От време на време се бе грижила и за доставките на оборудването. Общуването с различни хора, които се интересуваха от водолазния спорт, ѝ беше много приятно.

Сянка премина по лицето ѝ.

— Ще трябва да забравя подводното плуване. Знаеш какъв е Джери.

Кени преглътна коментара си и се обърна към Хана:

— Имам снимки от Бонайре за тебе.

— Великолепно! — възкликна възбудено сестра му. — Представи си само, Джени — ще мога да се гмуркам до насита около един вълшебен карибски остров, и за това дори ще ми плащат! Още не мога да повярвам!

— Наистина имаш късмет — потвърди Кени. — Местенцето е разкошно.

Както в повечето водолазни магазини, и при Робърт Кемпиън се организираха пътувания до най-прекрасните райски кътчета за

подводно плуване по света. В Колорадо, където водолазният спорт беше възможен само в няколко студени планински езера, имаше хиляди спортисти, готови да дадат много пари, за да отлетят някъде, където биха могли да се гмуркат при по-добри условия.

— Последна възможност, Джени! — обърна се отново към нея Кени. — При нас има още едно вакантно място. Помисли добре кое ти е по-скъпо: дали да се омъжиш за твоя несравним възлюблен, или да водиш курс по подводно плуване на някой романтичен остров в Карибско море?

— Кени, бихте ли дошъл за малко? — прозвуча плътен мъжки глас от офиса зад магазина.

В следващия момент в салона влезе едър широкоплещест мъж около тридесетте. Държеше в ръка купчина снимки.

— Всичко прегледах, но не намирам подходящата.

Винаги когато по-късно Джени си спомняше този миг, се сещаше за приятната тръпка, преминала през нея, когато се появи този добре изглеждащ непознат. Той носеше сив, силно втален костюм, подчертаващ широките му рамене и тясната талия. Вратовръзката му бе разхлабена, ризата беше отворена и даваше възможност да се видят почернелите му гърди. Мъжът премести поглед от снимките в ръката си към Кени и Джени видя топлите му кафяви очи под гъсти тъмни вежди. Квадратната брадичка, правилният нос, решителната черта около устата му и трапчинките около нея внушаваха едновременно твърда воля и нежност. Какво излъчване! — помисли си тя.

Непознатият не забеляза Джени и Хана. Изглежда бе изцяло погълнат от проблема си.

— Някоя от фотомоделите, които видях досега, не ми върши работа. Това ме поставя в много затруднено положение.

— Кога ви е необходима? — попита Кен.

— Веднага! Възнамерявах още утре да я взема с мен и да приключа снимките до събота. Брошурите трябва да са готови преди началото на сезона.

— Но това са най-добрите фотомодели в Денвър! Сигурен ли сте, че никоя не е достатъчно подходяща?

— Признавам, че не са лоши, но аз търся нещо съвсем особено за заглавната страница. Освен това момичето трябва да може да плува

добре под вода.

— Е, добре — въздъхна Кени, — ще се свържа и с други рекламни агенции. Но най-напред нека ви запозная с моята сестра Хана и с приятелката ѝ Джени. Скъпи дами, това е моят нов шеф. Между впрочем — най-добрият подводен фотограф в света! Приятелите му го наричат просто Боб.

Робърт Кемпиън протегна ръка първо на Хана, после и на Джени.

— Моля, наричайте ме също така и вие. И ме извинете, че бях толкова разсеян...

Погледна Джени и забрави да пусне ръката ѝ. Започна внимателно да разглежда младата девойка от глава до пети.

— Здравейте, Джени — каза тихо.

Тя беше като омагьосана от чара му. Изведнъж ѝ се прииска да избяга и да се скрие. Защо точно днес бе решила да облече тези износени джинси и избелялата тениска? Но сега вече беше твърде късно да промени нещо във външността си.

— Здравейте, Боб — отговори напрегнато и се учуди на странната възбуда, която предизвика в тялото ѝ докосването на неговата ръка.

Хана демонстративно се изкашля и прекъсна вълшебството.

— Мисля, че е време да тръгваме — побутна леко отстрани приятелката си и кимна на Робърт. — Имаме още малко работа.

Кемпиън пусна ръката на Джени.

— Естествено, извинете ме... Аз само...

Той се обърна рязко към Кени.

— Това е тя!

В гласа му прозвуча възбуда. Посочи Джени и добави:

— Това е моят модел за Бонайре! Тук, точно под носа ми! Тя е безупречна! Точно това, което търся!

Джени преглътна.

— Искате ме за вашите подводни снимки, така ли?

— Вие можете да плувате под вода, нали?

— Да, но никога не съм работила като фотомодел.

— Не се грижете за това. Не ви е необходим професионален опит за снимките, които правя аз, и...

Хана отново се изкашля предупредително.

— Извинете, че ви прекъсвам, но... — тя погледна към Джени с

високо повдигнати вежди. — Не забрави ли нещо?

Въпросът ѝ върна грубо девойката в действителността. Естествено, тя не беше забравила сватбата си, но атрактивността на този мъж бе пресякла дишането ѝ и сега не знаеше какво да каже. „Защо внезапно ми стана тъжно? Защо съм толкова разочарована?“ Преглътна отново.

— Бих работила с удоволствие за вас като модел, но не мога. Ще се омъжвам в събота.

— О, разбирам. Вие се омъжвате. Сърдечни благопожелания!

По лицето му бързо премина кисела усмивка, сякаш не беше особено възхитен от това, което бе чул. След което попита почти грубо:

— А за кого се омъжвате?

Джени се втрени объркано в него. Какво го интересува чия съпруга ще бъде? Поколеба се, преди да отговори:

— Името му е Джери Босуел. Той е... хм... той работи в петролния бизнес.

Известно време Робърт размишляваше над отговора ѝ.

— А... много ли сте влюбена в този... Джери? — попита предизвикателно.

— Естествено!

Надяваше се, че не се е изчервила. В края на краищата не беше съвсем искрена.

После се ядоса на смущението си. На него изобщо не му влизаше в работа дали тя е влюбена или не!

— Защо бих се омъжвала в противен случай?

— Това вие най-добре си знаете — той се насили да се усмихне и повдигна рамене. — Извинете, моля, че съм толкова любопитен.

После посочи към плакатите на стената.

— Изберете си един. Като подарък за сватбата.

— Благодаря ви много, но наистина не е необходимо...

— Но аз настоявам! — прекъсна я той. — Така поне донякъде ще изкупя неучтивостта си.

Джени се опита да успокои силното сърцебиене, предизвикано от поведението му, и заразглежда внимателно снимките на стената. Беше ѝ трудно да избере. Най-сетне посочи една, показваща пъстра и бляскава тропическа риба на фона на великолепен чер корал.

— Тази ще взема — ако може.

— Разбира се. Избрахте един от любимите ми мотиви.

Докато снемаше плаката от стената, той попита през рамо:

— Вие обичате да се гмуркате, прав ли съм?

— О, да! С удоволствие плувам под вода.

Очите ѝ заискриха от внезапно вълнение.

— Тогава сигурно ще плувате и по време на сватбеното си пътешествие.

Това беше повече констатация, отколкото въпрос.

— Не, всъщност не — отвърна тя, запъвайки се. — Ще заминем за Лас Вегас. Джери не обича да плува. Нас ни свързват други общи неща...

— Джени, идваш ли? — намеси се в този момент Хана като ангел-спасител. — Съжалявам, Боб, но трябва да тръгваме — добави тя, свивайки извинително рамене.

— Няма да ви задържам повече — каза той с лека усмивка.

— Радвам се, че се запознах с вас, мис Ларк. Удоволствие би било за мен да ви снимам някога.

Тя се взря дълбоко в очите му и усети да я обливат топли вълни.

— Съжалявам, че трябваше да ви разочаровам...

Гласът ѝ прозвуча чужд в собствените ѝ уши. Небеса, как можеше един поглед да бъде така възбуждащ!

Робърт закопча ризата си и затегна вратовръзката.

— Сега отивам до банката. Кени, ще трябва отново да се огледате за подходящ фотомодел. Но търсете момиче, което да е толкова красиво като Джени! — извика през смях и се отправи към изхода. На вратата се спря и добави — И по възможност такова, което не възнамерява да се омъжва в събота!

— Доста впечатляващ мъж, нали? — подхвърли Хана, забелязвайки, че Джени гледа след него като омагьосана.

— Какво? О, да, не изглежда зле — Джени не може веднага да възприеме казаното от приятелката ѝ. Опита се да си придаде безразличен вид. — Никак не изглежда зле.

— Не изглежда зле, така ли? Това ли е всичко, което имаш да кажеш? Защо ми се струва, че ти прояви много повече от обикновен интерес към него? Всъщност, ако трябва да бъде точна, съвсем определено усетих, че нещо припламна между вас двамата.

— Няма смисъл да се опитвам да я заблудя — помисли си Джени, но все пак предпочете да замълчи.

— Надявам се, че си наясно какво правиш, момиче — обади се Кени. — Що се отнася до фотографията, Боб Кемпиън е върхът. А той иска да те има за модел. С един замах ще станеш известна! Да не говорим за заплащането! На всичкото отгоре ще получиш и безплатно пътуване до Бонайре. Кое момиче би пропуснало такъв шанс?

Джени се окопоти.

— А кое момиче се омъжва в събота за такъв прекрасен мъж като Джери Босуел, както ще направя аз? — отвърна тя с високо вдигната глава.

— Предай се! — обърна се Хана към брат си. — Джени планира тази сватба от дълго време. Не мога да си представя, че в последния момент ще направи кръгом и ще отлети за Бонайре.

— Колко си права! — засмя се Джени. — Но и ти също ще останеш разочарована, ако се лишиш от възможността да облечеш хубавата си розова рокля на шаферка, или греша?

— Много смешно! — Хана изкриви лице в гримаса при спомена за „слона в балетно трико“. — Е, хайде, тръгвай най-сетне! Трябва да побързаме, ако не искаш наистина да провалиш сватбата си.

— Пепел ти на устата! — отвърна припряно Джени.

Докато се връщаха към колата, тя отхвърли всички мисли за привлекателния Боб Кемпиън и в ума си прегледа още веднъж списъка с оставащите покупки. След това обаче отново почувства колебание.

В събота за нея щеше да започне нов живот. След този ден тя ставаше мисис Джери Босуел. Но дали беше всъщност онова, което най-много искаше?

II

— Джени! Вече си мислех, че изобщо няма да се прибереш! Току-що говорих по телефона със Сан Франциско.

Мисис Ларк се запъти с блеснали очи към дъщеря си, която махаше след колата на Хана.

— И? — обърна се Джени към майка си.

— Чичо Харлан и леля Едит вече са тръгнали. Ще пътуват дотук без почивка, за да стигнат навреме за сватбата.

— Чудесно! Толкова ще се радвам да ги видя!

Тя влезе във всекидневната на малкото еднофамилно жилище и се отпусна на кушетката. Събу маратонките и размърда пръстите на краката си.

— О, господи, колко съм уморена. Но всичко вече е уредено, мамо. Сега единственото, което остава да се направи, е... да се омъжа в събота!

Майка ѝ се настани с чаша чай в ръка в едно кресло. Амелия Ларк бе едва в началото на петдесетте, но с посивялата си коса изглеждаше по-възрастна. Упорито отказваше да я оцвети, за да придобие по-свеж вид.

— С радост щях да ти помогна, стига да ми бе позволила.

В гласа ѝ прозвуча тих упрек.

— Ако ти бях позволила, ти щеше да вземеш всичко в твои ръце — помисли си Джени. Тя обичаше майка си, но не искаше да бъде подчинена на силната ѝ воля и на нейните стриктни морални правила.

— Ти и без това много ми помогна, а фактът, че роднините ни ще живеят тук, сам по себе си ще ти отвори доста работа.

Това като че ли беше чаканата от майка ѝ реплика.

— И така — започна тя, — леля Бевърли ще спи в задната стая. Баба и дядо ще получат твоята стая. Леля Женевиер ще спи при мен, а братовчед ти Родни...

— ... ще спи на канапето — довърши Джени.

Всичко това те вече бяха обсъждали многократно.

— А чичо Харлан и леля Едит? — сепна се изведнъж тя. — Къде ще ги подслоним? На палатка в градината ли?

— Не, няма да е необходимо. Те ще пристигнат с караваната си. Не е ли чудесно как всичко се подрежда?!

— Супер!

Джени я слушаше вече с половин ухо. Мислеше за Боб Кемпиън. Колко хубав беше! Не само добре изглеждащ в традиционния смисъл на думата, но имаше нещо в себе си, което съвсем я бе объркало. Само ръкостискането му я бе почти подлудило! Дали той самият забеляза това? Ами ако беше? Но това нямаше значение.

И все пак — защо ѝ бе поставил такива смущаващи въпроси за сватбата и я бе погледнал така настойчиво? Дали не подозираше, че тя не обича чак толкова силно Джери?

„Какво ми става?“ — укори се мислено. Внезапно се почувства зле. „Но аз обичам Джери! Може би не безумно, но все пак го обичам.“ Не можеше повече да се сдържа. Трябваше да разкаже на майка си за Боб Кемпиън.

— Мамо, няма да повярваш, но днес се запознах с един страхотен мъж. Даже мисля, че се влюбих в него — е, само за миг, разбира се!

Мисис Ларк повдигна вежди. Чашата затрепери в ръката ѝ.

— Нямаш намерение да откажеш сватбата, нали? — гласът ѝ премина във фалцет. — Моля те, кажи ми, че няма да го направиш! Иначе ще получа сърдечен удар!

Джени се засмя малко пресилено. Да стане мисис Босуел — беше ли действително онова, което си бе мечтала, при положение че съществуваха такива мъже като Боб Кемпиън? Дали не трябва да обмисли всичко още веднъж?

Изплашено отхвърли тези еретични мисли. След това разказа на майка си за предложението, което ѝ бе направил Боб.

— Аз естествено отказах — заключи тя. — Не се безпокой, няма да откажа сватбата. Нали знаеш, че обичам Джери. Не мога просто така да го нарежа.

„Или все пак мога?“ — присмя ѝ се едно тънко гласче в нея.

— Всичко ще стане така, както е запланувано — добави по-високо от необходимото.

— Слава Богу!

Мисис Ларк се облегна с въздишка на облекчение в креслото. Тя винаги бе желала на единственото си дете сигурно бъдеще и беше извънредно доволна, когато дъщеря ѝ се сгоди за Джери. В нейните очи той бе идеалният съпруг.

— Какво още имаш да правиш тази вечер, Джени? Изглеждаш ми уморена. Надявам се, че ще си легнеш рано.

— Не става. Джери ме покани на вечеря — отвърна девойката без капка ентусиазъм.

Наистина беше изморена, но не искаше да дразни годеника си. Щом веднъж бе казал, че ще излизат — значи щяха да излязат. Той не

търпеше противоречие. Винаги получаваше онова, което искаше. С това бе свикнала отдавна.

Надигна се бавно от кушетката.

— Ще дойде да ме вземе в шест и половина.

Точно в шест и половина Джери Босуел, в тъмен костюм и лъснати до блясък обувки, застана пред входната врата. Някога той без съмнение е бил хубаво момче, но сега, на двадесет и пет, вече нямаше нищо младежко в себе си. Чертите на лицето му се бяха втвърдили, изглеждаше прекалено сериозен. Когато Джени му отвори, облечена в синята си вечерна рокля, той едва-едва й се усмихна. В никакъв случай не беше така впечатляващ като Робърт Кемпиън.

— Здравей, скъпи! — приветства го сърдечно тя. — Как беше днес в петролния бизнес?

— Добре, добре — промърмори Джери и я целуна — за нейна изненада — бегло по челото, вместо както обичайно по устните.

— Джери! Как е моят бъдещ зет? — посрещна го мисис Ларк в коридора. — Доведи моето малко момиче навреме вкъщи тази вечер. Джени е изморена и се нуждае от сън. Искаме тя да бъде красива в сватбения си ден, нали?

— Не се тревожете, мисис Ларк — отвърна той сериозно и някак разсеяно. — Ще я върна навреме.

„Какво ли се е случило? — запита се Джени, докато напускаха жилището. — Различен е от друг път. Сигурно и той е нервен заради сватбата, както и аз.“

— Къде искаш да вечеряме? — погледна я Джери въпросително, когато се качиха в колата.

Джени се изненада. Обикновено той знаеше съвсем точно какво иска, а тя просто му се подчиняваше. Помисли малко, после предложи да отидат в мексиканския ресторант, който минаваше за един от най-добрите в Денвър.

Джери само кимна, което я изненада още повече. Ресторантът беше скъп, а той винаги държеше да ходят в по-непретенциозни заведения.

По време на вечерята годеникът й беше необичайно мълчалив. За

Джени това беше добре дошло, защото така имаше възможност да говори подробно за приготовленията около сватбата. Надяваше се по този начин да си възвърне приповдигнатото настроение, в което се намираше, преди да срещне Робърт Кемпиън. Коментарите на Джери се свеждаха до едносрични отговори. По време на десерта тя го изгледа загрижено:

— Джери, всичко наред ли е?

След дълго мълчание той отговори:

— Естествено. Какво да не е наред?

И отново замълча, чак докато напуснаха ресторанта. Тогава дойде онова, което бе очаквала.

— Ще ходим ли още някъде? — попита той.

Джени знаеше какво означава това.

— Имаш предвид на хълма?

Джери изсумтя раздражено.

— Естествено, че на хълма! Или не искаш?

„Не! Не искам! Днес не съм в настроение, дошло ми е до гуша да се отнасяш с мен като с шестнайсетгодишна!“ Не можеше да каже това на глас. Не можеше да му каже, че не желае днес да се любят. Нали непрекъснато си повтаряше, че го обича и че иска да се омъжи за него? Надяваше се, че всичко ще се промени, когато стане мисис Босуел.

— Разбира се, че искам! — усмихна му се нежно. Знаеше какво очаква той от нея, затова се притисна по-близо към него и сложи ръка върху коляното му.

— Е, тогава да потегляме.

Джери подаде газ и насочи колата извън града към планината. След няколко мили се озоваха в парка „Дженеси“ — един прекрасен горист склон високо над светлините на Денвър. Той отби колата в обичайното скривалище и угаси двигателя. Без да промълви нито дума, прегърна Джени, притисна устни към нейните и започна да опипва гърдите ѝ. Дишането му започна да се учестява.

В този момент на Джени ѝ се прииска да скочи и да избяга от колата. „Какво става с мен?“ — запита се тя. В началото сексът с Джери беше вълнуващ. Той беше първият, който я бе целунал. Тогава тя беше на дванадесет или на тринадесет, вече не си спомняше.

Бяха в дома ѝ. Внезапно Джери се наведе над нея и бързо я целуна

по устата. Тя така се смути, че се отдръпна рязко и прекатури лампиона. След тази първа целувка последваха други, обикновено върху канапето във всекидневната — най-вече късно следобед, след училище, преди да се върне майка ѝ от работа. Когато Джери купи първата си кола, почти при всяка среща отиваха горе на хълма. Отначало само се целуваха и изследваха взаимно телата си. С течение на времето откриха какви прекрасни чувства може да събуди единият в другия. Една вечер, малко след като Джени бе навършила шестнадесет години, Джери смени тактиката.

Най-напред се целуваха както обикновено, после той разкопча блузата на Джени и помилва гърдите ѝ. Плъзна ръка зад гърба и, разкопча сутиена ѝ и го свали, така че гърдите ѝ бяха облени от меката лунна светлина. При тази гледка Джери се задъха. Наклони се към нея и започна да милва розовите им зърна. Тя също задиша тежко, през тялото ѝ премина непозната тръпка. Простена едва чуто, но не се възпротиви.

И тогава Джери прошепна:

— Желая те, Джени! Цялата! Ела на задната седалка. Моля те!

Досега никога не бе я молил за това. Само се възбуждаха, а после оставяха страстта им бавно да отзвучи.

Джени затрепери от възбуда и страх. Майка ѝ беше ѝ казала, че сексът преди брака е „неправилен“, и колкото и скептично да се отнасяше към съветите ѝ, беше сигурна, че съвестта ѝ ще е гузна, ако сега се отдаде на Джери. Ако и да се обичаха.

— Не мога! Просто не бива, скъпи — каза с отмалял глас. — Моля те, не искай това от мен!

— Но ние се обичаме, мъничката ми! Тогава няма нищо лошо. Не си ли съгласна?

Гласът му беше ласкав като кадифе.

— Кажи, не е ли прекрасно това чувство? — той я притисна в ъгъла на предната седалка, взе дясната ѝ гърда в двете си ръце, притисна устата си върху нея и замилва с език зърното, докато то се втвърди.

Обхвана я трескава възбуда. Докосването на горещите му устни я влудяваше.

— О-о, колко е хубаво... ужасно хубаво! Но какво ще стане, ако...

— Ако забременееш ли? Остави това на мен. Аз съм се погрижил.

Той я галеше и целуваше, докато Джени остана почти без дъх от желание. Накрая вдигна глава и промърмори:

— Ела, бейби, трябва да те притежавам истински! Ако ме обичаш, ще ми се отдадеш!

След това взе ръката ѝ, за да ѝ покаже колко много го бе възбудила.

— Виждаш ли какво направи с мен? — попита с дрезгав глас.

Без да спира да я милва, пъкна длан под бикините ѝ и усети влажната ѝ топлина.

— О, бейби, ти си готова! Ела, достатъчно си игра с любовта! Покажи ми, че си жена! Докажи ми, че ме обичаш, Джени, докажи ми! Ела на задната седалка!

Джени не можеше повече да се владее. Нейната страст бе по-силна от волята ѝ. „В края на краищата той ми е почти годеник“ — успокояваше се тя.

— Да, да, скъпи! Ти знаеш, че те обичам. Аз също го искам!

Преминаха на задната седалка. Джери не си направи труда да съблече полата ѝ, само я запретна нагоре, смъкна бикините и разтвори краката ѝ. Затворила очи, тя очакваше, че ще продължи да я милва нежно по най-интимното място, но вместо това усети как вкоравеният му член рязко прониза меката ѝ плът. Острата режеща болка прекъсна еуфорията ѝ и тя изкрещя:

— Джери! Причиняваш ми болка! Моля те, спри!

Но той не я чуваше. Движенията му ставаха още по-бързи, по-груби и настойчиви, и при това стенеше с отворена уста. Внезапно спря, тялото му се разтърси в дълбока конвулсия. Миг след това се отпусна безсилно върху нея. Мина доста време, преди да повдигне глава.

— Беше ли добре, скъпа?

— Ах, не... не — отговори колебливо тя. Не искаше да го лъже. — Много болеше.

Той я погали по косата.

— Нормално е, първият път винаги боли. Следващият път ще бъде по-хубаво.

— Следващият път ли? Не искам никога повече, ако ще е така! — помисли си разочаровано Джени.

Джери хвърли поглед върху часовника си.

— О, вече е станало по-късно, отколкото си мислех. Хайде, оправи се. Имам още да уча.

Това ли беше всичко? Тя искаше Джери да я притисне в прегръдките си, да я утеши... Вместо това той бързо се облече и седна зад волана.

— Хайде, побързай! Трябва да тръгваме.

Разочарована, объркана, тя се изправи, облече се надве-натри и мина отпред. Когато колата излезе от прикритието, промълви полугласно:

— Вече не съм девствена.

— Да не би да си искала да останеш такава цял живот? Ето, сега вече си голямо момиче! Следващият път ще бъде един път, абсолютно съм сигурен в това.

Гордостта на Джени заговори и тя се опита да изиграе ролята на опитна жена.

— Не се тревожи. Знам, че е важно да си подхождаме и в тази област.

След което прибави шеговито:

— Тежко ти, ако следващият път не го направиш по-добре!

Джери се засмя, прегърна я със свободната си ръка и я притегли към себе си.

„Всичко ще бъде наред“ — утешаваше се тя, притискайки се в рамото му. Освен това тайно се надяваше, че този „следващ път“ ще бъде едва след тяхната сватба.

Но тук се беше излъгала. Както и при първия път, всичко започваше някак от само себе си. Отиваха в парка и там без много усилия Джери успяваше да я възбуди. Тя напразно протестираше, докато накрая повече не можеше да откаже. Тогава преминаваха на задната седалка, където обаче всички прекрасни чувства, които той бе събудил в тялото ѝ, неизбежно отлитаха, докато Джери набързо задоволяваше страстта си. Никога не траеше повече от една-две минути.

„Какво става с мен? — питаше се тя непрекъснато. — Защо желанието ми угасва толкова бързо? Да не би да съм нещо сбъркана?“ Понякога молеше Джери да ѝ даде повече време, да я милва по-продължително, преди да я обладае. Но той винаги твърдеше, че не може да чака, защото го е възбудила прекалено много. А след това

неизменно я питаше дали този път е било по-добре. Но всеки път Джени клатеше отрицателно глава.

Сега, два дни преди тяхната сватба, опитите на Джери за интимна близост съвсем я охладиха. Предпочиташе да я остави на мира. От няколко години насам не изпитваше никакво желание за любовни приключения в кола. В края на краищата отдавна вече не бяха тийнейджъри. Но и къде ли биха могли да отидат? Тя живееше все още при майка си, а той — при родителите си. Жилището, което бяха наели, щеше да бъде на тяхно разположение едва след сватбеното пътешествие. А да отидат в мотел Джери считаше за излишно разточителство. И така паркът беше единственото място, където можеха да бъдат сами. Но въпреки това... Трябваше да му каже, че сега не е в настроение да прави любов. Той би я разбрал!

— Джери, моля те, недей — прошепна, когато ръката му се устреми към ръба на бикините ѝ.

Той спря и я погледна въпросително. Джени му се усмихна несигурно.

— Моля те, днес не искам... Сигурно е от вълнението, скъпи. Почакай, докато се оженим! Тогава всичко ще е по-различно...

Внезапно на лицето му се появи болезнен израз, той прехапа устни и каза с напълно променен глас:

— Оправи се! Трябва да ти кажа нещо.

Джени издърпа роклята си надолу и се облегна на седалката. Сърцето ѝ силно биеше, чувстваше засилващо се неразположение в областта на стомаха.

— Не мога да се ожения за теб — долетя до нея като изпод земята гласът на Джери.

Устните ѝ побеляха. Не можа да реагира по никакъв начин. Беше шокирана. Само безмълвно го гледаше.

— Чу ли какво ти казах?

Мълчание. Много, много бавно започна да схваща. Прошепна със задавен глас:

— Защо?

Той не можеше, просто не можеше да провали всичките ѝ планове, само защото току-що го бе отблъснала?

— Има много причини за това.

Джери се вкопчи във волана и се втренчи напред, за да не гледа широко отворените ѝ от ужас очи.

— Не се чувствам достатъчно зрял, за да създам семейство. Мислех, че мога, но съм се лъгал. Първо трябва да намеря себе си.

— Да намериш себе си ли? — Джени се бореше за глътка въздух. — Какво имаш предвид?

— Трудно е да се каже. Повишен съм и... ще се местя в Хюстън. Очаквам го отдавна, Джени. Не исках да ти казвам, защото нищо не беше сигурно, но сега вече е факт. Предложиха ми прекрасна работа и първоначално смятах да те взема там. Сега обаче... с една дума, не съм убеден, че трябва да влача жена със себе си. И изобщо... не искам да се женя. Още не.

Сълзи се затъркаляха по страните ѝ.

— А аз си мислех, че ме обичаш? Та нали още от гимназията...

— Тъкмо в това е въпросът — прекъсна я той. — Имам чувството, че съм пропуснал нещо в живота си. Искам да попитувам, да видя нещо от света, да се запозная и с други жени. Не можеш ли да разбереш това?

— Но... аз мога да почакам!

— Не! Решил съм. Няма връщане назад, Джени. Сватбата няма да се състои. И не се опитвай да ме разубедиш, няма смисъл.

— Но как може така? — започна тя, но веднага си каза: „Не, няма да го моля! Няма да хленча и да се унижавам! Той е категоричен. Всичко е свършено. Не бива да ме вижда да плача!“

— Отведи ме къщи. — Гласът ѝ прозвуча твърдо.

Благодарен, че не му прави сцена, Джери запали двигателя и потегли надолу по хълма. Тя се сгуши в противоположния ъгъл на предната седалка, колкото се може по-далеч от него. Опитваше се трескаво да схване смисъла на думите му.

— А сватбата? Какво ще стане със сватбата?

Той не отговори, само по-силно натисна педала на газта. Очевидно искаше по-скоро да се освободи от присъствието ѝ. Накрая с въздишка на облекчение спря пред дома ѝ.

— Съжалявам, Джени. Наистина. Вероятно ти се струва, че постъпвам подло, но един ден ще разбереш, че е било за доброто и на двама ни.

— Но сватбата...

— Просто откажи всичко. Достатъчни са само няколко телефонни разговора. Бих ти помогнал, но утре заминавам за Хюстън.

„Това е някакъв кошмарен сън — мислеше тя замаяно, докато отваряше вратата на автомобила. — Просто не може да бъде вярно! Но каквото и да става, той не трябва да ме вижда да плача!“

— Лека нощ и сбогом, Джери Босуел! Върви по дяволите!

Затръшна с все сила вратата и без да се обръща, влезе вкъщи.

Колата потегли с оглушителен рев.

— Джени, ти ли си? — майка ѝ седеше пред телевизора.

— Да, аз съм. Много съм уморена, веднага си лягам.

Изтича по стълбището нагоре към стаята си. Затвори внимателно вратата и се хвърли на леглото. Заровила лице във възглавницата, сърцераздирателно се разплака. С ужас осъзнаваше целия абсурд на ситуацията, в която бе попаднала. Никога нямаше да облече прекрасната булчинска рокля, над която бе работила дни наред. Шестетажната сватбена торта, която бе поръчала и предварително заплатила, отиваше нахалост. Трябваше да откаже обяда и свещеника. И да се извини на всички свои приятели! На фотографа! На оркестъра! Трябваше също да върне и всички подаръци.

О, това беше прекалено много за нея! Разтърсиха я истерични ридания. А какво щеше да стане с резервацията за сватбеното пътешествие? А с роклите на шаферките, за които приятелките ѝ бяха изхарчили толкова много пари? Длъжна беше да им ги заплати. А роднините, които вече са на път за Денвър?

Тихо се почука. След това вратата се отвори и влезе майка ѝ.

— Джени, какво има? Какво се е случило?

Джени повдигна глава със замрежени от плач очи.

— О, мамо! — сълзи задавиха гласа ѝ. — Джери не иска да се ожени за мен, мамо! Няма да има сватба!

Амелия Ларк дълбоко си пое въздух и пребледня. Седна върху леглото и прегърна дъщеря си. Инстинктивно бе направила най-доброто. Задържа я в прегръдките си дълго и мълчаливо.

Джени постепенно се успокои, а когато сълзите ѝ окончателно пресъхнаха, с удивление установи, че не я боли чак толкова, колкото би следвало да очаква. Наистина Джери бе уязвил гордостта ѝ, щеше да бъде оскърбително за нея да застане пред приятели и роднини и да им

каже, че сватба няма да има. Но щеше да го преживее, чувстваше го. Той беше потъпкал част от самочувствието ѝ, но сърцето ѝ не бе разбил. Усещаше го да бие отчетливо и равномерно в гърдите си.

Ш

След безсънната нощ Джени седеше на кухненската маса пред чаша кафе и кутия с носни кърпички и наливаше на Хана кафе.

— Не мога да повярвам, Джени — поклати глава приятелката ѝ. — Просто не е за вярване! Какво ти обясни той?

Джени горчиво се засмя.

— Каза, че трябвало да намери себе си.

Очите ѝ бяха червени и подпухнали. Иначе розовите ѝ бузи бяха бледи, около устата ѝ се бе врязала дълбока вдлъбнатина. Беше още по нощница и пенъоар, косата ѝ висеше на усукани кичури около лицето.

— Аз самата още не мога да повярвам. Щом не е искал да се ожени за мен, защо не ми го каза по-рано? Защо едва два дни преди сватбата?

Хана я погали по ръката.

— Кой знае какво става в главата на Джери? Това ти никога няма да успееш да проумееш. Той самият също може би не е наясно.

Една сълза се търкулна по страната ѝ.

— Само като си помисля за всички онези хора, които не пожалиха нито пари, нито време и труд, за да ми помогнат! Шаферките, моята малка цветарка и майка ѝ, която прекара много часове, заета с шиене на сладката ѝ рокличка... А сега трябва да им се обадя и...

Тя млъкна и взе нова носна кърпичка, за да избърше бликналите сълзи.

— Не — каза утешително Хана, — на никого няма да се обаждаш. Това ще направим аз и майка ти. Нали?

Мисис Ларк кимна.

— Не се измъчвай повече — продължи приятелката ѝ. — Най-добре да се качиш горе и да си легнеш отново. Изглеждаш ужасно. Трябва да наложиш очите си с мокра кърпа.

— Хана е права — Амелия Ларк постави чиния с бъркани яйца на масата. — Яж, дете мое, а след това се опитай да поспиш още малко.

Ние с Хана ще уредим всичко.

— И едно не забравяй, Джени — настоятелно добави Хана, — това не е краят на света. Никой в нищо не може да те упрекне. Ничий живот не е съсипан, още по-малко твоят, макар че сигурно сега така ти се струва.

— Толкова се срамувам! Иде ми да се скрия в някой тъмен ъгъл! Сигурно нямаше да е толкова лошо, дори ако Джери беше загинал при катастрофа например... Но така, просто да ме зареже! — сълзи задавиха гласа ѝ.

Мисис Ларк безпомощно дъщеря си по рамото, а на лицето на Хана се изписа енергично изражение.

— По-късно ще говорим за това. Първо трябва да отложим сватбата.

Тя грабна телефонния указател и се доближи до апарата в кухнята.

— Хм... откъде да започна?

С чашата кафе в ръка Джени седеше и слушаше как Хана и майка ѝ провеждаха разговор след разговор по телефона. Виждаше как угасват всички нейни надежди и мечти. От време на време дочуваше в слушалката едно „О, колко ужасно!“, или пък „Не мога да повярвам!“. И неизменният въпрос — „Защо?“

Опитваше се да вземе някакво ясно решение. За щастие имаше майка си и Хана. Те искрено ѝ съчувстваха и бяха готови да ѝ помогнат, доколкото това беше възможно. Сама никога не би се справила. Макар че все още беше в шок, съзнаваше, че трябва да се стегне и да преодолее всички ужасни дни, които ѝ предстояха.

— Добре! — Джени стана и оправи косата си. — Време е да поема моя дял от неприятните задачи. Хана, ще дойдеш ли с мен?

Приятелката ѝ кимна. Джени се усмихна на майка си, която я гледеше загрижено.

— Не се безпокой, мамо. Повече няма да губя самообладание. Можеш ли да продължиш да звъниш на хората, които не открихме?

— Но разбира се...

— Обещавам ти също да не плача вече. Вече го преживях. Какво още може да ме сломи?

След това изтича в стаята си, за да се освежи и облече. Отправи дълбока въздишка към небето: „Боже, помогни ми да преодолеея всичко

това!“

— Сега накъде? — погледна я въпросително Хана, палейки колата.

— Най-напред в туристическата агенция. Искам да отменя резервацията.

Джени изглеждаше сега значително по-добре, отколкото сутринта. Беше взела душ и измила косата си. Лицето ѝ все още бе бледо, но очите ѝ вече не бяха червени от плач, а около плътните червени устни се бе изписала решителна черта.

— Във всеки случай поне ще можеш да се върнеш на старата си работа — бодро отбеляза Хана.

Джени повдигна рамене. Не искаше да мисли за бъдещето, първо трябваше да се справи със сегашната бъркотия.

Спряха пред пътническото бюро.

— Веднага се връщам — подхвърли към Хана и слезе.

— Добро утро, Джени — поздрави я с приветлива усмивка Макси, служителката зад гишето. — Жалко, че се е наложило да промените плановете си.

— Вие откъде знаете? — изненада се Джени.

— Джери току-що беше тук. Разказа ми за новата си работа. И все пак е жалко, че трябва веднага да заминете за Хюстън.

В Джени се надигна ужасно подозрение.

— Дойдох да проверя дали мога да си получа обратно парите.

— Вече е уредено. Дадох всичко на годеника ви. Слава богу, че се обадохте навреме. Утре щеше да бъде късно...

Момичето млъкна, забелязало смаяното ѝ изражение.

— Значи сте ми дала и моите триста долара?

Макси кимна объркано.

— Не биваше ли да го правя?

— Сватбата ни с Джери се отменя — каза Джени с твърд глас.

Служителката я изгледа втрещена.

— О, господи! Много съжалявам! Но Джери ми каза съвсем друго нещо! Никога не бих му дала парите, ако знаех!

Джени се опита да я утеши с мила усмивка:

— Не се упреквайте, Макси. Станало е недоразумение, това е всичко. Сигурна съм, че Джери възнамерява лично да ми върне моята част от сумата.

В действителност тя въобще не беше убедена в това.

— Няма да повярваш — каза възмутено, когато се върна в колата.
— Джери е взел моите триста долара от бюрото!

— Но това е кражба! — Хана без малко щеше да експлодира от гняв. — Джени, предчувствам нещо още по-ужасно — каза тя след кратък размисъл. — Как стоят нещата с банковата ти сметка? Не е ли обща на двама ви?

— Да, така е... — Джени едва сега се сети за десетте хиляди долара в банката, по-голямата част от които бяха нейни спестявания.

Хана светкавично форсира двигателя и потегли със свистящи гуми.

— По най-бърз начин трябва да стигнем до банката! Нямах ли доста сметки за уреждане около сватбата?

Джени дълбоко си пое въздух.

— О, Хана, от снощи изобщо не съм се сещала за това!

Започна да пресмята какво бе платила с кредитната си карта: подаръците, наемната такса за многото смокинги, поканите, сметките за цветята, снимките, оркестъра, ресторанта... толкова много, че не можеше да побере всичко в главата си. Без съмнение щеше да се получи значителна сума.

— Сигурно съм изхарчила около три хиляди долара от сметката!
— изстена тя.

— Ако все още има нещо в нея!

— Джери не би направил това! Той не може... — не посмя да изрече онова, което премина в главата ѝ. Седеше със свити юмруци и разтуптяно сърце на седалката в бясно фучащата по улиците кола. Хана не обръщаше никакво внимание на табелите с ограниченията на скоростта.

На гишето в банката Джени извади кредитната си карта.

— Бих искала да знам каква сума има на сметката ми — каза на служителя.

Той вкара номера на картата в компютъра, и погледна екрана:

— Разполагате със сто долара, мис Ларк.

Джени се опита да си поеме дъх:

— Сто долара ли? Трябваше да бъдат десет хиляди!

— Един момент, моля. Сега ще проверя.

С пръгави пръсти служителят заработи по клавишите и след това

отново погледна екрана:

— Днес са изтеглени девет хиляди и деветстотин долара и четиридесет и пет цента.

Вдигна очи към Джени и като забеляза колко бледо стана лицето ѝ, добави:

— Сметката има и друг титуляр, нали?

Тя кимна вцепенено. Никога през живота си не се бе чувствала толкова глупаво. Колко е била наивна! Но как би могла да предположи, че нейният любим, вдъхващ толкова доверие Джери, е в състояние да изчезне с парите ѝ? Сега ѝ оставаше само едно.

— Мога ли да телефонирам?

— Естествено — кимна банковият служител. — Оттатък, в салона, има кабинни.

Докато набираше номера, се молеше Джери да си е вкъщи.

Той беше там.

— Да, моля?

— Джери? — гласът ѝ прозвуча задавено.

На другия край на линията беше тихо. Най-сетне Джери студено каза:

— Какво искаш? Тъкмо тръгвам за летището.

Джени се опита да говори с твърд глас.

— Джери, в банката съм. Тъкмо установих, че си опразнил нашата обща сметка. Ще бъдеш ли така любезен да ми обясниш какво означава това?

Отново настъпи дълга пауза.

— Е-е... да, взех парите. Всъщност исках още снощи да ти кажа, че...

— Така ли? — безпомощен гняв се надигна в нея. — А щеше ли да ми кажеш, че възнамеряваш да изтеглиш и тристата долара от пътническото бюро?

„Спокойно — си каза, когато забеляза, че повишава тон. — Само да не изпадна в истерия.“

— Но, Джени... — започна да обяснява той, запъвайки се. — Ти трябва да разбереш, че ще имам известни разноси, когато се установявам в Хюстън. Затова взех парите.

— И аз имам дългове тук в Денвър! Всички досегашни разноси по

сватбата... Освен това, Джери, парите са общи! Нямах право да вземаш всичките!

— Ще си получиш обратно парите — отвърна той нетърпеливо. — Съжалявам, но вече трябва да тръгна. Таксито ме чака. Дочуване, Джени.

Отсреща нещо щракна и линията прекъсна. Като вцепенена Джени остави слушалката и се обърна към Хана, приближила се междувременно до нея.

— Той просто затвори! Представяш ли си? Трябва да изляза оттук, преди да превъртя окончателно!

Когато отново седнаха в колата, Хана хвърли към приятелката си загрижен поглед.

— А сега накъде?

— Накъде ли? Не знам. Толкова съм възмутена, че не мога да мисля нормално.

Очите на Джени искряха, устните ѝ бяха побелели от гняв.

— Но все пак трябва да има някаква възможност да си вземеш обратно парите от Джери.

— Той каза, че ще ми ги върне, макар да се съмнявам, че все още мога да разчитам на обещанията му факт е, че сметката ни беше обща, но как бих могла да докажа, че по-голямата част от парите беше моя и че Джери ги е взел без знанието ми?

— Как ми се ще този негодник да ми падне сега в ръцете! — разпали се Хана. — Много бих искала да му кажа какво мисля за него!

Известно време цареше мълчание.

— Ти никога не си го харесвала, нали? — беше повече констатация, отколкото въпрос. — Сега, като се връщам мислено назад, трябва да си призная, че и мен много неща в Джери ме смущаваха. Но не исках да се задълбочавам, надявах се, че всичко като по чудо ще се оправи, когато се оженим.

— Ти все още ли вярваш в приказки? — попита Хана ядосано.

— Разбира се, че не. А сега още по-малко. Започвам да разбирам, че повече съм била влюбена в мисълта за сватбата, отколкото в Джери.

— Точно това впечатление имах и аз тази сутрин — Хана я погледна пронизително. — Ти беше разочарована, не ще и дума. Но само защото пропадна сватбата, а не защото загуби мъжа, когото

обичаш.

Джени кимна.

— Права си, Хана. Трябва да си призная, че някъде в подсъзнанието ми един тих глас ми нашепва: „Слава богу, ти не биваше да се омъжваш за Джери Босуел!“.

Хана избухна в смях и преди самата да разбере как, Джени също се засмя.

— Виждаш ли — отбеляза приятелката ѝ, — дори вече можеш да се смееш. Не е настъпил краят на света.

— Възможно е — усмивката на Джени изчезна. — Но все още боли.

— За това ти вярвам. А освен това имаш още един малък проблем.

— Да! — Джени изстена. — Един проблем на стойност три хиляди долара. Откъде да намеря толкова пари?

— Аз знам откъде! — Хана сложи ръка на рамото ѝ и го стисна ободрително. — Хайде да отидем до магазина и да поговорим с новия собственик!

Боб Кемпиън! През последните ужасни часове Джени го бе изтласкала от мислите си, но сега лицето му внезапно изплува пред очите ѝ. Ах, да, Боб Кемпиън. Хубаво ѝ беше да си мисли за него в този момент. Той беше проявил жив интерес към нея — макар и само за да я снима. Или все пак бе усетил тръпката, преминала през нея, когато ръцете им се докоснаха? Уплашено отблъсна тази мисъл. Лудост беше да мисли за нова връзка, при току-що приключила стара.

— Хана, ако си мислиш, че ще стана модел на Боб, забрави това! Искам само да си получа старата работа. Трябва да си изплатя задълженията.

— Но защо настояваш непременно да си останеш продавачка в Денвър, когато можеш да се гмуркаш в приказното Карибско море?

Джени си спомни двата плаката с актови снимки. И това ако не беше убедителна причина!

— Можеш ли да си представиш, че ще се оставя да ме фотографира гола? Как мислиш, какво би казала майка ми за това?

Хана я погледна развеселена.

— Мислиш ли, че Боб ще те накара да се съблечеш изцяло? Но дори и така да е, ти си вече зряла жена. Няма причини да криеш тялото

си. Какво мисли майка ти не е толкова важно. В края на краищата не тя ще служи за модел!

— Никак даже не е смешно! — Джени погледна укорително приятелката си. — А и не е само това. Цялата работа е малко...

— Опасна?

Джени кимна.

— Именно. Толкова е далеч от къщи и от всичко, с което съм свикнала. Как да ти го обясня... Аз се чувствам най-добре в моя малък свят. Не знам как бих се справила...

— ... с един истински мъж като Боб Кемпиън, нали? Вместо с Джери, който е самата досада! Това имаш предвид, признай си!

Джени тихо се засмя.

— Може и да си права.

— Как бих могла да го направя, наистина? — помисли си тя. — По дяволите, та аз почти припаднах, когато той ми подаде ръка!

— Опитай все пак, струва си!

— Никакви експерименти! — натърти Джени. — Отивам в магазина, за да търся работа. Това е всичко, което искам в момента.

— Но представи си само — замечтано продължи Хана, — ти и аз, ние двете заедно на Бонайре... Какво удоволствие би било да...

— Млъкни! — тръсна енергично глава девойката.

Когато няколко минути по-късно влязоха в магазина, по съчувствената физиономия на Кени Джени разбра, че той вече знае новината.

— Боже мой, Джени, колко съжалявам! Какво си въобразява този идиот, да те зареже просто така! Ще го смажа от бой, ако ми падне!

— Тук ли е още Боб? — побърза Хана да прекъсне излишния на брат си. — Опитвам се да убедя Джени да замине с мен като фотомодел — в случай, че междувременно Боб не е намерил някоя друга.

Преди Джени да успее да каже каквото и да било, Кени я прегърнал притисна към себе си.

— Супер! Боб наистина беше впечатлен от теб, Джени. Доколкото знам, все още не е намерил нищо подходящо. Но е възможно Вивиан да има някоя предвид.

— Вивиан? — погледна го въпросително Хана. — Коя е Вивиан?

— Бившата му съпруга. Ах, това е малко странна история. Те се

разведоха преди две години, но продължават да въртят заедно бизнеса. Половината от компанията е нейна — на мисис Вивиан Кемпиън.

Той произнесе името ѝ бавно, като наблюдаваше на всяка сричка.

— Ти познаваш ли я? — продължи да пита Хана.

— Виждал съм я. Тя е жена, която не се забравя лесно.

— Какво значи това?

— Ами... — Кени сбърчи чело. — Трудно е да се опише. Тя е доста... необикновена и не е за пренебрегване. Доколкото знам, Боб се е развел, защото тя имала проблеми с алкохола. Сега вече не пиела.

Останали са просто добри приятели.

— А заедно ли живеят?

— Не, не мисля — Кени повдигна рамене. — Боб притежава къщата тук в Денвър и една на Бонайре, а тя е получила семейното жилище на Бахамските острови. Дори не знам дали се виждат често, а и не ме интересува, факт е, че тя сега ми е шеф, също както и на теб, Хана.

Докато слушаше разговора, Джени се питаше защо безкрайно я натъжи обстоятелството, че в живота на Боб съществуваше някаква жена. Макар да не му бе вече съпруга, очевидно все още ги свързваха някои неща. „Какво ме е грижа?“ — си каза ядосано. Само веднъж беше говорила с този мъж. Семейните му взаимоотношения не я интересуваха. Имаше си достатъчно собствени неприятности, над които да си блъска главата.

— Аз всъщност не искам да ставам фотомодел на Боб, Кени.

Искам само старата си работа, ако е възможно.

— Възможно е, разбира се. Намирам за страхотно, че се връщаш. Но по-добре е да говориш лично с Боб. Той е отзад в офиса.

Джени се упъти натам и изненадано установи, че сърцето ѝ лудо бие, а в стомаха ѝ се бе свила твърда топка. „Успокой се, момиче! — каза си укорно. — Всичко, което искаш от Боб Кемпиън, е работа!“ Пое си дълбоко дъх, почука на вратата и решително я отвори.

Боб седеше зад бюрото, навел глава над някакви книжа.

— Здравейте — тихо каза тя и затвори след себе си. Подготви се за неговото съчувствие, защото несъмнено бе чул за провалената ѝ сватба.

Той вдигна глава и известно време я гледа замислено, преди да отговори също така тихо:

— Здравейте, Джени — слаба усмивка премина по лицето му. — Как сте?

Джени го погледна изненадано, после внезапно се засмя. Стана ѝ приятно, че той се държеше с нея така, като че ли нищо особено не се бе случило.

— Би могло да бъде и по-добре — отвърна непринудено. Странно защо се почувства някак разтоварена.

Той се изправи, все още усмихвайки се леко. _Колко добре изглежда!_ — помисли си тя. Погледът му се плъзна по фигурата ѝ, докато ѝ протягаше ръка. Джени беше доволна, че този път се бе облякла по-прилично, отколкото при първата им среща. Знаеше, че розовата блузка и тесните джинси подчертават ефектно гърдите ѝ и тясната талия.

— Трябва да е побъркан.

Тя го изгледа с недоумение.

— Кой?

— Идиотът, който ви е изоставил. Луд, напълно превъртял!

— Може би сте прав. Познавам го, откакто се помня, но изглежда не съм могла да го опозная истински — тя отново се усмихна. — Във всеки случай, благодаря за комплимента.

— Аз съм напълно сериозен. Вие сте много красива, Джени. Не разбирам как може някой да си позволи да ви изгуби... — той махна с ръка. — Но това не ме засяга.

Изкашля се и смени темата.

— Ще тръгнете ли утре с мен за Бонайре, за да ви фотографирам?

Тя издърпа ръката си, която той като че ли забрави да пусне, и го погледна отблизо в очите.

— Не, но бих желала да получа предишната си работа в магазина. Той я изгледа така, сякаш не вярваше на ушите си.

— Можете ли да ми обясните защо не желаете да работите за мен като фотомодел?

Как би могла да го направи, без да му каже, че се страхува той да не стане твърде опасен за нея? „Ако продължи да настоява, ще се изчервя като малко момиче“ — мина през ума ѝ. Стегна се вътрешно и отговори с възможно най-спокоен и овладян глас:

— Вие знаете, че годежът ми беше развален.

Боб кимна.

— Онова, което не знаете, е, че бившият ми годеник отне се със себе си общите ни спестявания. Сега имам дългове за около три хиляди долара — разноски покрай сватбата, която няма да се състои.

Видимо лицето на Боб остана непроменено.

— В такъв случай не сте загубила много — отбеляза той саркастично. — Вашият годеник имам предвид.

— Постепенно и аз започвам да мисля така. Но не в това е същността на въпроса. Трябва да продължа да работя, за да погася задълженията си.

— Тогава защо не дойдете с мен? Да не би да мислите, че няма да ви платя за снимките?

— Сигурно не толкова, колкото за работата в магазина. И освен това... — Джени замълча и преглътна — не желая да се снимам гола.

Боб избухна в смях.

— Но какво си мислите вие за мен? Че се занимавам с подводна порнография ли?

Тя почервенея под укоризнения му поглед.

— Нали видях плакатите в магазина! — отвърна ядосано.

— Да, естествено, някои от най-добрите ми работи са актови снимки. Това е вид изкуство, в което съм много добър. Но вашата снимка ми е необходима за заглавната страница на рекламната ни брошура за Карибието, в която има оферти не само за ергени, а и за семейства. Така че колкото и примамливи да са женствените прелести на вашето тяло, те трябва да бъдат показани облечени — иронично пламъче присветна в очите му, когато допълни — За съжаление.

Джени се смути.

— Съжалявам — каза тихо, — не само това е причината. Просто не мога да замина.

Боб я наблюдава дълго, без да каже нещо, после отново се засмя.

— Ще ви платя три хиляди долара, ако ми позирате за тази снимка и до края на сезона работите в магазина на острова. Поемам и всичките ви останали разноски там. Повярвайте ми, Джени, това е рядко изгодно предложение. Не познавам водолаз, който би се поколебал при такава възможност.

Джени поклати глава. О, небеса, това беше много по-примамливо,

отколкото можеше да си представи — и много по-опасно!

Той се приближи до нея и хвана ръцете ѝ.

— Не приемам никакъв отказ, Джени Ларк! Ако още сега не тръгнете да си събирате куфарите, няма да ви оставя на мира, докато не се съгласите!

Тя отново поклати отрицателно глава. Ръцете му се плъзнаха нагоре към раменете ѝ.

— Кажете „да“! — Звучеше така, като че ли животът му зависеше от нейното съгласие.

— Защо? Защо точно мен искате? — прошепна едва чуто Джени.

— Защо ли? — дъхът му галеше бузата ѝ. — Защото сте нещо много особено, Джени. От пръв поглед разбрах, че просто сте създадена за нашата заглавна страница, фотомодели има толкова, колкото са песъчинките в морето, но вие... — той направи пауза, разглеждайки я настоятелно. — Не знам как да ви го обясня. Най-просто би било да кажа, че имате прекрасно лице и великолепна фигура. Но това далеч не е най-главното. У вас има нещо необикновено, някакво излъчване, и аз непременно бих желал да ви видя през обектива на камерата си.

Той отстъпи крачка назад.

— Не бива да се страхувате от мен, Джени. Няма да ви досаждам. Когато съм с камера в ръка, моите модели ме интересуват чисто фототехнически. Тогава не съм мъж, а само фотограф.

По-късно Джени многократно се питаше какво я накара да го попита със съблазнителна усмивка:

— А когато сте без камера? И тогава ли не сте мъж?

— Напротив, по дяволите! — той я притегли към себе си, прегърна я здраво, наведе се и я целуна.

Каква разлика с целувките на Джери! — неволно си помисли тя и с готовност отвори устните си.

Боб я целуна дълго и страстно. Дишаше тежко, прегърнал я здраво с една ръка, докато с другата я галеше по хълбоците, милваше гърдите ѝ.

— О-ох! — простена Джени, почувствала топлината на ръката му през тънкия плат и устните му върху нежната кожа на шията си.

Боб задиша още по-задачено, ръката му се вмъкна под блузата ѝ и накара дъхът ѝ да секне. Горещи тръпки пробягаха по цялото ѝ тяло и тя

се притисна до него.

Изведнъж той спря, отблъсна я внимателно назад и я задържа на една ръка разстояние.

— Велики боже! — изпъшка отчаяно. Тя видя ясно желанието в очите му. — Отидох твърде надалеч. Съжалявам, Джени. Но ти си толкова съблазнителна! Честна дума, нямах никакво намерение... Няма да се повтори, кълна ти се!

Джени постепенно се овладя, но не дотолкова, че да може да проговори.

— И... какво става сега с моето предложение? — гласът му прозвуча нерешително.

Три хиляди долара! Колкото повече Джени мислеше за това, толкова по-ясно ѝ ставаше, че Бонайре е единственият ѝ изход.

— Да, ще дойда!

— Чудесно! — грейна отведнъж лицето му. — Кога мислиш, че ще можеш да летиш? — но преди тя да успее да отговори, продължи — Знаеш ли какво, заради теб ще отложа снимките с една седмица. Така ще имаш достатъчно време да си уредиш всичко тук.

— Добре — сега изведнъж Джени беше сигурна, че е взела най-правилното решение. Всичко щеше да се подреди добре.

— Само още нещо — допълни Боб сериозно. — Извинявай... Наистина няма да се повтори.

IV

Когато самолетът се отдели от пистата на летището в Денвър, Джени изпусна въздишка на облекчение. Изминалата седмица беше ужасна. Трябваше да върне сватбените подаръци и да отговаря на много неудобни въпроси. Но бе успяла да се справи без особени усилия. Дори накрая майка ѝ бе възкликнала с изненада:

— Ти съвсем не изглеждаш нещастна!

— Има право — мислеше си Джени. — _Сърцето ми не е разбито, напротив — чувствам се великолепно. Готова съм за нов живот_.

Само няколко часа до Бонайре. Извади от чантата си една книга, която бе купила на летището, но внезапно вниманието ѝ бе привлечено

от нещо бляскаво. Точно насреща, от другата страна на пътеката, седеше екстравагантно облечена жена и възбудено разговаряше със съседа си, жестикулирайки темпераментно. Слънчевата светлина, попаднала върху скъпите камъни по пръстените ѝ, се разискряше в кратки светкавици наоколо.

Джени се загледа омагьосана в нея и забеляза, че не само брилянтите на пръстените блестяха. Жената беше сложила върху ярко лакираните си нокти малки изкуствени скъпоценни камъчета. Или може би бяха истински? _Щом може да си позволи толкова скъпоценности върху пръстите си, защо не и върху маникюрите си? _ — помисли си Джени, подсмиввайки се.

Тя отвори книгата си, но едва след като се възхити от модела на черната рокля и великолепното брокатено яке на дамата. „Най-последна мода“ — си каза с капчица завист. Опитва се да се съсредоточи в романа, но не ѝ се удаде. Елегантната красавица отново привлече вниманието ѝ върху себе си. Въпреки ранния час бе поръчала на стюардесата мартини с водка. Джени развеселено огледа високо вдигнатата ѝ руса коса и дългите извити мигли на непознатата. Колко годишна би могла да бъде? Трудно бе да се прецени при дебело напластения ѝ грим.

— Желаете ли да закусите? — прекъсна мислител стюардесата.

Момичето смъкна сгъваемата масичка и скоро Джени бе изцяло погълната от вкусните деликатеси, които ѝ бяха сервирани. Наслаждаваше се на приятното чувство да бъде глезена и забрави всичко около себе си. Когато стюардесата отнесе празните блюда, се унесе в кратка дрямка. След малко реши да се освежи, но в същия този момент видя, че атрактивната блондинка се изправи, взе своя огромен козметичен куфар и дамската си чанта и се отправи към опашката на самолета.

Джени се облегна в креслото. Нямаше причини да бърза.

Минаха пет минути. Десет минути. След четвърт час вече доста пътници започнаха да хвърлят нетърпеливи погледи по посока на умивалнята. В предната част на самолета се бе образувала дълга опашка пред бордовата тоалетна.

След двадесет минути Джени започна да става неспокойна. „Нещо се е случило. Да не би дамата да е припаднала? Може би се нуждае от помощ?“ — запита се тя. Действително не биваше да се меси в работите

на другите, но при тренировките по подводно плуване се беше научила да оказва неотложна помощ, когато бе необходимо.

Тридесет минути! Това вече беше много! Джени натисна бутона. Веднага се появи една забързана стюардеса.

— Извинете, но дамата, която седеше от другата страна на пътеката, вече от половин час е в умивалнята. Опасявам се, че ѝ се е случило нещо.

Стюардесата кимна.

— Да, наистина много се забави. Ще проверя.

Тя отиде назад и почука на вратата. Секунда по-късно екстравагантната лейди се показва на прага. Очите ѝ бяха мътни и залиташе. Намръщила ядосано чело, попита:

— Какво има?

— Един от нашите гости се обезпокои за вас. — Стюардесата посочи към Джени. — Госпожицата предположи, че ви е станало лошо.

— Ах, така ли? Нищо ми няма, просто си поднових грима. Стиснала под мишница козметичния куфар и с дамската чанта в ръка, тя се отправи към мястото си. Докато сядаше, хвърли укорителен поглед на Джени: След това се обърна, към момичето и си поръча още едно martini.

— Но този път двойно!

Думите излязоха неясно от устата ѝ. Стюардесата се поколеба.

— Съжалявам — каза тя тихо, но категорично. — Не мога да ви сервирам повече алкохол. Пихте достатъчно.

— О! — жената се ококори. — Няма значение — прошепна накрая, а лицето ѝ почервения от срам.

Колко неловко — помисли си Джени, — _така явно да ѝ се откаже пред всички_! Помъчи се да забрави инцидента и се задълбочи в книгата си.

Прехвърлянето в Маями премина без особени неприятности и след по-малко от час Джени продължи полета си към Антилите. За час и половина щяха да достигнат до Аруба — един остров, отдалечен само на осемдесет мили от крайната ѝ цел. Малък чартърен самолет щеше да поеме пътниците за остров Бонайре. Там щеше да я посрещне Хана. Радостната възбуда на Джени растеше от минута на минута, но имаше едно нещо, което помрачаваше малко доброто ѝ настроение —

непознатата отново беше в самолета. Този път седеше по-напред и пиеше плодов сок. „Дано не продължи до Бонайре“ — пожела си тя. Но и какво ли щеше да търси там? Островът не представляваше никакъв интерес като туристически обект, с изключение на водолазите.

Но Джени нямаше късмет. Русокосата бе сред двадесетте пътника, които се качиха на хидроплана.

Полетът продължи само четвърт час. Сърцето на Джени заби по-бързо, когато машината се приводни. Най-сетне!

Денвър и всички лоши спомени останаха на хиляди мили разстояние и тя се радваше, че ще види Хана. „Дали и Боб ще ме чака?“ — запита се смутено, докато сваляше от багажното отделение пътническата си чанта.

Навън я облъкна топлият повей на тропическия вятър и тя се почувства великолепно. Прекоси терминала и мина през митническия преглед.

— Джени! Насам!

— Хана! Колко се радвам да те видя отново!

Двете приятелки бурно се хвърлиха в прегръдките си. Хана, с тениска и леки шорти, се отдръпна крачка назад и любопитно я огледа.

— Изглеждаш страхотно! — каза тя с широка усмивка. — Боб трябваше да излезе с лодка, иначе и той щеше да дойде да те посрещне. Кажи как прекара седмицата?

Джени се наклони да ѝ отговори, когато забеляза странната си спътница от самолета близо до паркинга, и насочи вниманието на Хана към нея.

— Виждаш ли жената със скъпите дрехи? Няма да повярваш какво се случи по време на полета до Маями...

Докато Джени разказваше, приятелката ѝ я слушаше със смутено изражение. Накрая каза:

— Момиче, момиче, чуй какво ще ти кажа: онази райска птичка с алкохолния проблем е мисис Вивиан Кемпиън — бившата съпруга на Боб и твоята нова шефка!

— О, не! — Джени внезапно се почувства зле.

— Сигурна ли си, че е пила? Най-тържествено е обявила, че е изоставила пиенето! Обзалагам се, че Боб нищо не знае за това. Той изглежда много-много не се интересува от нея.

Хана и Джени се качиха в един джип с надпис: „Garza Blanca“.

Забелязаха, че Вивиан товари багажа си в елегантен открит двуместен автомобил.

— Къде ще живее тя? — в същия момент, в който зададе въпроса, Джени поклати неодобрително глава: „Защо питам? Какво ме интересува това? Изобщо не ме засяга.“

— Също в „Garza Blanca“. Боб запази луксозното бунгало в комплекса за себе си и Джейсън.

— Джейсън? Кой е Джейсън?

— Деветгодишният им син. Той прекарва лятната си ваканция на острова. Чудесно момче.

_ Боб има син! Този ден е пълен с изненади! _ — помисли си удивена Джени, докато Хана подкара джипа.

Пътуваха покрай палми и екзотични цветя. Тук-там между тях на заден план се виждаше синевата на океана. Една голяма птица прошумоля с крилете си над тях — фламинго може би.

— Не е ли прекрасно? — Хана й хвърли въодушевен поглед. — Имаме невероятен късмет! Подводното плуване тук е приказно, хората са приятни, а времето не би могло да бъде по-хубаво.

Не след дълго джипът спря пред хотела, Хана слезе и взе чантата на приятелката си.

— Почакай само да видиш стаята си! Има да се чудиш! Изгледът от прозорците ти е вълшебен.

— Тук в хотела ли ще живеем?

— Да, всичко е тук, включително и магазинът за водолазни принадлежности. Наблизо има кей за лодките, а точно срещу него, почти до брега, е кораловият риф, така че ще можеш непосредствено от кея да се гмуркаш, когато имаш желание.

Хотел „Garza Blanca“ бе разположен приказно красиво под палмите на самия морски бряг. Кокетни едно и двуетажни сгради, построени с типичната за карибската архитектура простота, бяха скупчени около огромен плувен басейн. Една голяма тераса предлагаше идеален изглед към океана.

Джени последва Хана до стаята, в която щеше да се настани.

— Супер! — тя се огледа като омагьосана, когато влязоха вътре. — Дори насън не съм си го представяла толкова хубаво!

Стаята беше обзаведена с учудваща елегантност. Мебели от тъмно орехово дърво обграждаха голямото френско легло. Побърза да излезе на балкона, който гледаше към океана, наведе се над парапета и се взря в прибоя далеч под себе си, заливащ с пенести талози разломените канари. И за да се завърши сякаш впечатляващата картина, над водата кръжаха птици, чиито гнезда се намираха в скалната стена. Крясъците им, шумът от прибоя и пропитият с миризма на сол въздух доведоха Джени почти до състояние на екзалтация.

Небеса! Идеалното любовно гнездо. Неволно в съзнанието ѝ изплува мисълта за Боб. Извърна сеч към Хана:

— Кому трябва да благодаря за това, че получавам тази чудесна стая?

— На теб самата или по-скоро на впечатлението, което си направила на Боб.

— Мислиш ли?

— Сигурна съм. Моята стая не е толкова хубава. Какво да се прави, явно не съм негов тип.

Джени ѝ хвърли ядосан поглед и смени темата.

— Намирам за странно, че самият Боб излиза с водолазите — каза тя, като отвори чантата си и започна да я разопакова. — Нали е собственик на фирмата? Искам да кажа — няма ли достатъчно хора на лодките?

— Сигурно има — отговори Хана и седна на един стол, наблюдавайки заниманията ѝ. — Но той не е сноб. Участва във всичко, дори при пълненето на кислородните апарати и при почистването на лодките. Докато тя...

Хана поклати глава. Очевидно имаше предвид Вивиан Кемпиън. След кратко мълчание продължих пренебрежителен израз:

— Не твърдя, че не работи достатъчно, но е ужасно високомерна.

— Вероятно си има проблеми...

— Със сигурност, щом отново е започнала да пие — тя погледна часовника си. — Господи! Трябва да тръгна. Моите ученици чакат. Най-добре сега да подредиш багажа си и след това да слезеш в магазина. Боб всеки момент ще се върне. До скоро!

Джени с удоволствие би хукнала веднага надолу. Изгаряше от нетърпение отново да види Боб, но въпреки това първо се зае с дрехите

си. След като разопакова чантата, си взе топъл душ и облече тениска и шорти. Гримира се пестеливо, после прекара един-два пъти гребена през русата къдрава коса, падаща по раменете ѝ, и напусна стаята.

Докато вървеше по обраслия с храсти от хибискус път към магазина, сърцето ѝ учести ритъма си. В момента, в който се изравни с входа му, видя една лодка да се доближава до кея. Висок мъж в пълна водолазна екипировка хвърли на младежа, който стоеше там, въжето на лодката и след това скочи на сушата. Боб! На Джени ѝ прималя от вълнение.

„Какво ми става? Влюбена ли съм?“ Забави крачка и дълбоко си пое дъх. „Трябва да се овладеея! — заповяда си тя. — Той има все пак някакви семейни задължения и се интересува от мен само професионално!“ Бавно се приближи към кея, който се вдаваше дълбоко навътре в океана.

Най-малко двадесет и пет водолаза разтоварваха дихателните си апарати, почистваха ги и ги складираха в специално пригодения за това стелаж на дока. Джени привлече вниманието им върху себе си, когато мина покрай тях с развети от вятъра коси. Не се смути от мъжките погледи, които я следваха. От най-ранната си младост бе свикнала с интереса, който будеше у силния пол с гъвкавата си фигура. Цялото ѝ внимание бе насочено към Боб. Наблюдаваше го как съблича водолазния костюм.

Боб все още не бе я забелязал. Заедно с неколцина от екипажа той вдигаше с макара кислородните апарати от лодката. Нищо не напомняше за бизнесмена, с когото Джени се бе запознала в Денвър. Вместо атрактивния мъж в безупречен костюм, тя виждаше пред себе си един гъвкав, почернял от карибското слънце водолаз, с тяло, което надхвърляше всички нейни очаквания: едро, елегантно, мускулесто. Тясна ивица тъмни косъмчета тръгваше от гърдите му и се спускаше надолу по стегнатия плосък корем.

Джени не можеше да откъсне поглед от този великолепен Адонис в оскъден бански костюм. Обляха я горещи вълни на възбуда. Съзна, че никога не бе разглеждала Джери по този начин. А и видът на нейния бивш годеник едва ли би предизвикал, дори ѝ приблизително, подобно усещане за мъжка сила.

Наблюдаваше го как с лекота повдигна една кислородна бутилка

на най-горния рафт. Когато отново се обърна към лодката, Боб я забеляза. Очите му радостно грейнаха:

— Джени! Значи, дойде най-сетне!

— Здравей, Боб — Джени беше радостна, че гласът ѝ не издава нищо от възлението, бушуващо в нея. — Естествено, дойдох!

Той се приближи към нея и усмихнато ѝ подаде ръка.

— Радвам се да те видя — радостта му беше непресторена. — Страхувах се, че може да си се разколебала.

Един дълъг миг те стояха и се гледаха дълбоко в очите. Внезапно в тишината звънна детски глас:

— Татко, хайде идвай! Нали каза, че ще ходим за риба, когато се прибереш.

Вълшебството бе прекъснато. Боб сложи ръка върху къдравата глава на момчето, което изникна до него.

— Това е синът ми Джейсън — каза с гордост на Джени. — Той е моят пръв помощник, моята дясна ръка на острова.

Джейсън ѝ подаде ръка.

— Здравейте, радвам се да се запозная с вас — учтиво каза момчето.

Джени се засмя.

— Здравей, Джейсън.

— Видя ли вече стаята си? — попита Боб.

— Прекрасна е, много благодаря — тя го погледна и отново усети онази тръпка, когато погледите им се срещнаха. — Никога не съм и сънувала, че ще мога да живея досами морето.

— Непременно трябва да разгледаш целия остров — той се усмихваше.

— Да, разбира се. Надявам се, че покрай многото работа ще намеря време и за това.

— О, сигурно. И знаеш ли какво? Когато свърша тук, ще отидем с Джейсън до любимия ни залив, за да уловим риба за вечеря. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Ако няма да ви преча...

— Ти? Да пречиш? — стори ѝ се, че за част от секундата бе видяла един почти нежен израз в очите му, който обаче веднага изчезна. — Моят най-важен мъж и аз ще ти направим супер развеждане по острова.

Той е малък наистина, но ние ще ти покажем много слънце, много палми и много вода, нали, „номер едно“?

— И много риба! — засмя се Джейсън.

— Разходка из острова? Великолепно! Вече изгарям от любопитство!

— Щом станем готови тук, тръгваме — Боб отново се залови за работа.

— Ще ти помогна, татко — предложи момчето, но когато погледна към брега, забрави предложението си и извика — Мама пристигна! Може би тя също ще дойде с нас!

И той се затича насреща ѝ.

Боб едва забележимо стисна зъби.

Джени се обърна. Вивиан Кемпиън вървеше с бавна театрална походка по кея. Облеклото ѝ беше подходящо по-скоро за танцова вечер, отколкото за разходка по пясъка. Върху деколтето на черната официална рокля беше прикрепена алена роза, също такава имаше и на широкополата черна шапка. Огромни обици, огърлица и гривна дрънчаха при всяка нейна крачка. Сравнена с другите жени на дока, с техните влажни коси, Вивиан изглеждаше съвсем не на място. Боб стоеше с ръце на хълбоците и я наблюдаваше мълчаливо. Когато тя се приближи, дори не си направи труд да се ръкува с нея.

— Значи се върна?

— Да, върнах се — тя му хвърли една ослепителна усмивка, която обаче мигновено замръзна при вида на явната студенина, с която бе посрещната. — Търсих Джейсън навсякъде — добави предизвикателно. — Нали знаеш, че утре отново заминавам за Ню Йорк?

— Джейсън и аз бяхме заедно през целия ден. Тъкмо щяхме да тръгваме на риболов и да покажем на Джени острова.

Вивиан се извърна. Веднага разпозна Джени и трепна уплашено.

— Здравейте — поздрави я с насилена усмивка. — Струва ми се, че летяхме заедно дотук?

Очите ѝ сякаш молеха: „Не ме издавайте!“. Джени кимна едва забележимо.

Боб не разбра нищо от безмълвния разговор между двете.

— Мис Ларк е фотомоделът за заглавната страница на новия брой на брошурата ни — поясни той.

— О, така ли? И ти веднага я вземаш на разходка из острова? — в гласа на Вивиан прозвуча завист, а може би и зле прикрита ревност. Тя побърза да смени темата. — Ако Джейсън е бил целия ден при теб, то тогава сега може да дойде с мен, нали? Виждам го толкова рядко.

Боб погали сина си по косата, защото видя, че момчето придоби нещастна физиономия.

— Бъди добро момче и иди с майка си — каза му успокоително. — Друг път ще отидем за риба.

— Но да не забравиш, татко! — предупреди го Джейсън през рамо, тръгвайки неохотно с Вивиан.

— Няма да забравя! — извика след него Боб и се обърна към Джени. — Извинявай, но ние с Вивиан вървим по собствени пътища. Тя... — той млъкна и отмести поглед, после прибави с пресилена веселост — Във всеки случай ти ще си получиш обещаната разходка из острова!

Беше късен следобед, но слънцето все още грееше силно, когато Боб и Джени тръгнаха на обиколка. Боб, в жълто-зелени шорти и бяла тениска, управляваше мощен джип — идеалното превозно средство за придвижване по острова. Джени слушаше с интерес обясненията му. Бонайре беше дълъг 26 мили и 7 мили широк, имаше около девет хиляди жители. Тя не можеше да се нагледа на екзотичната красота наоколо. Преминаха покрай солните долини на юг. Гледаха запуснатите стари каменни колиби, в които по-рано са били държани робите, работещи в солниците. Стигнаха до един нудистки плаж.

— Жалко, че високата ограда закрива гледката — отбеляза Боб с дяволита усмивка.

— Можем да спрем и да надникнем през процепите — засмя се тя.

— Или пък да получим съвсем легално пропуск, като се съблечем и почукаме на входа.

— Не, благодаря — поклати глава Джени. — Не искам да изгарям още първия ден.

— Жалко, с удоволствие бих те намазал с плажно масло.

Двамата безгрижно се разсмяха. Джени се наслаждаваше на пътуването, на гледката на изумрудения океан, на блестящия бял пясък

и най-вече на близостта на този неотразимо красив мъж. Всичко в него я привличаше: дълбокият му плътен глас, откритата му усмивка, мускулестото му тяло. Видът на неговите силни ръце върху волана предизвикваше в нея непреодолимото желание да докосне топлата му кожа.

— От тази страна на острова гледката е много по-величествена — оповести Боб, отби джипа встрани от пътя и спря. — Ела и погледни това!

Слязоха и се закатериха по стръмната скала, надвиснала над океана. За да стигнат до ръба, откъдето се виждаше най-добре, трябваше да минат по грапав, насечен коралов риф.

— Внимавай! — Боб я хвана за ръката. — Ако паднеш, можеш да се нараниш тежко.

Балансирайки предпазливо по хлъзгавата, почти черна повърхност на скалния ръб, те достигнаха върха, където останаха известно време смълчани, загледани в безбрежната шир на океана. Вълните на прибоя се разбиваха с глух грохот в отвесните скали под тях. В далечината, прибулени в синкава мараня, едва се съзираха бреговете на Венецуела.

— Величествено, нали? — промълви по-скоро на себе си Боб. — Обичам този остров.

— Аз също започвам да го обиквам.

Джени се чувстваше тук като в рая, откакто бе пристигнала. Дори фактът, че бе дошла да работи, а не да почива, не можеше да заличи това чувство. Въздъхна тихо.

— Всъщност, утре ли ще започнем със снимките?

— Да, и то много рано сутринта. Не ни трябва лодка. Знам един залив, съвсем наблизо, не е много дълбок, а рифът отдолу е прекрасен.

— Какво трябва да нося?

Той я погледна и се засмя:

— Само себе си! — но като видя изненадания ѝ поглед, добави: — И чифт бански, естествено.

— А Вивиан? Тя съгласна ли е? Да не би да възникнат неприятности...

— Не се тревожи — прекъсна я Боб. Чувстваше, че ѝ дължи по-обстойно разяснение. — Ние сме разведени, но ръководим заедно „Подводни авантюри“ и се съобразяваме един с друг по деловите

въпроси. Преди години, когато се запознах с Вивиан, фирмата беше нейна, но представляваше само един западащ магазин за водолазно оборудване. След като се оженихме, аз ѝ станах съдружник. Скъсахме се от работа, докато успеем да изградим днешната просперираща верига от магазини. Нямаме интерес да разделяме собствеността, макар че понякога се явяват известни усложнения. Но това е друг въпрос. Вивиан не се бърка в неща от моята компетентност, както и аз, в тези от нейната.

— Разбирам — отвърна Джени, питайки се какви точно усложнения имаше предвид той. Вместо това се усмихна. — Бих искала да узная повече за теб, Боб.

— Така ли? Какво например?

— Ами... къде си роден, имаш ли братя и сестри, какво те накара да се захванеш с фотографията...

— Роден съм в Денвър, бях единственото дете на родителите си, и когато навърших осем години, те ми подариха фотоапарат. Това предопредели целия ми по-нататъшен живот. Обичам да пътувам и да снимам всичко красиво.

— А бизнесът?

— Занимавам се с него, само защото се налага. Мразя официалните костюми, вярвай ми. Но трябва да играя ролята на сериозен бизнесмен още известно време, защото имам син, когото искам да отгледам и възпитам по най-добрия начин.

Постояха известно време мълчаливо. После той погледна часовника си.

— Време е да се връщаме. Има още много неща за разглеждане, но и утре е ден.

Тръгнаха обратно по острите зъбери на кораловия риф. На половината път Джени внезапно се подхлъзна на тънките си високи токчета. Боб я улови буквално в последния момент, преди да полети надолу в пропастта, сграбчи я здраво с две ръце около кръста изотзад.

— Внимавай!

Тя почувства топлината на дланите му през тънкия плат на шортите. Той я привлече към себе си. Допирът до стегнатото му тяло предизвика опасна тръпка по гърба ѝ. Тя затвори очи и изстена.

Боб я обърна бавно към себе си и сложи ръце на гърдите ѝ.

— О, Джени! — дишането му беше учестено. Наведе се над нея и отвори устни като за целувка, но изведнъж рязко отстъпи назад и поклати глава. — Това не го искаме и двамата, нали, Джени? — сянка премина по лицето му.

„О, небеса, колко добре се почувствах в прегръдката му!“

— Във всеки случай не и на този коралов риф — прошепна с несигурен глас тя и се изчерви.

Той я хвана за ръка.

— Ела, да тръгваме.

Върнаха се по най-прекия път до хотела. Боб ѝ помогна да слезе от джипа.

— Утре рано започваме работа. Ще съдържа обещанието си, не се безпокой. От теб искам само да ми позираш за снимките, нищо повече.

Прозвуча така, като че ли се мъчеше да убеди сам себе си. Той свали слънчевите си очила и я изгледа продължително. Изражението на лицето му с нищо не допринасяше за истинността на неговите думи.

— Джени, къде беше? Търсих те навсякъде! — посрещна я Хана пред стаята ѝ.

— Боб ми показа острова — Джени отклони поглед. — Беше много мило от негова страна.

Приятелката ѝ смаяно поклати глава.

— Не знам как го правиш, скъпа! Наясно ли си, че всяко женско същество на острова е лудо по този мъж? А ти едва ли не го въртиш на пръста си и всичко, което имаш да кажеш по въпроса, е: „Беше много мило от негова страна.“?!

— Не говори глупости — отвърна недоволно Джени. — Никого не въртя на пръста си, още по-малко Боб Кемпиън. Отношенията ни са строго делови, самият той непрекъснато ми го повтаря.

Отключи вратата на стаята и когато влезе вътре, спря като закована. Нещо не беше както трябва. Едва след няколко секунди схвана какво — нещата ѝ ги нямаше!

В този момент се появи камериерката.

— Мис Ларк, вие ще бъдете настанена в друга стая. Бихте ли ме придружила да ви я покажа?

Двете приятелки размениха недоумяващи погледи, след което последваха момичето в онова крило на сградата, отдалечено най-много от океана. Новата стая на Джени се намираше на приземния етаж, беше малка и тъмна, с оскъдна мебелировка. Прозорецът се намираше точно пред желязната противопожарна стълба.

— Нищо не разбирам — Джени преглътна мъчително. Приблужи се до нещата си, струпани в средата на стаята, и се огледа безпомощно. — Защо трябва да се местя?

Беше ѝ трудно да скрие разочарованието си. Камериерката я погледна съчувствено.

— Мисис Кемпиън нареди да бъдат сменени стаите.

— О, да, естествено. Трябваше да се досетя — Джени усети неприятно пробождане в сърдечната област.

Когато момичето излезе, Хана се опита да я утеши.

— Не се вкисвай от това, Джени. Нормално е да ревнува. Освен това стаята не е съвсем лоша. Може би от задния прозорец имаш по-добър изглед.

Тя се доближи до втория прозорец, дръпна завесата и се втренчи невярващо навън. Точно пред прозореца се мъдреха четири препълнени контейнера за боклук. След моментното смайване Хана се извърна и ги посочи с театрален жест, ухилвайки се до уши:

— Ето, не ти ли казах?

Джени неволно се разсмя. Грабна една възглавница и я захвърли по нея.

— Как смееш да ми се подиграваш? Не ти ли е жал, че ще трябва да живея в тази... тази...

— ... в тази дупка ли? — довърши вместо нея Хана. — Бедното дете! Не можеш да очакваш и капчица съчувствие, след като си изтласкала на заден план красивата и желана мисис Кемпиън — тя хвърли обратно възглавницата.

Джени я улови и я притисна до гърдите си.

— Хана, шегата настрана — какво да правя? По всичко изглежда, че мисис Кемпиън ще ми създава неприятности.

— Защо се тревожиш? — повдигна вежди приятелката ѝ. — Нали нямаш никакви аспирации към Боб, ако съм те разбрала правилно? Защо тогава неговата бивша съпруга да ти създава неприятности?

— Тя също ми е шеф — отвърна Джени замислено. После си каза, че няма смисъл да заблуждава повече Хана, а и себе си. Отпусна се тежко върху тясното легло. — Хана, трябва да ти призная нещо. Стигнах дотам, че се влюбих безнадеждно в този мъж!

— Не думай! — Хана изведнъж стана сериозна. — Е, какво пък, някои неща в живота трябва да се приемат такива, каквито са. Ако си влюбена в Боб, трябва да отстояваш чувствата си. Кой би могъл да каже кое е правилно и кое — не? Навярно това е единственото правилно решение за теб.

V

Прекрасна утрин — помисли си Джени, сядайки срещу Хана за първата си закуска на Бонайре. Морето блестеше на яркото слънце, лек бриз повяваше между палмите. Ресторантът на хотела се намираше на края на стръмна скала над водата и предлагаше приказен изглед към лазурносиньото Карибско море.

Предната вечер Джени си легна рано след леката вечеря. Сега, облечена в розова тениска и също такива на цвят прилепнали шорти, изглеждаше свежа и отпочинала. В очите ѝ искреше едва сдържана възбуда. Днес щеше да се гмурка с Боб, а той щеше да ѝ прави снимки. Не би могла да си мечтае дори за нещо по-хубаво.

— Прекрасно е тук! — възкликна тя. — Радвам се, че дойдох!

Хана махна на едър, рус млад мъж, който се приближи до масата. Тя го представи на Джени:

— Това е Том Брадли, един от нашите инструктори по подводно плуване. Внимавай с него! Той е най-големият донжуан на острова.

— Привличането на тълпи от жени е моят скромен принос за развитието на туризма тук, това е всичко — защити се усмихнато Том.

Тримата започнаха закуската в най-добро настроение.

Внезапно усмивката на Джени замръзна, защото видя Вивиан Кемпиън да идва към тях. Тя кимна леко на другите и се обърна към нея:

— Мога ли да поговоря за момент насаме с вас, мис Ларк?

Джени беше толкова изненадана, че остави с разтреперана ръка

чашата с кафе, от която тъкмо се канеше да отпие. Опита да се усмихне любезно.

— Разбира се — отвърна и стана. — Къде можем да отидем?

— Надолу към брега.

На утринната светлина Вивиан изглеждаше уморена и стара. Не си бе направила труда да си сложи грим и около очите и устата ѝ ясно се очертаваха издайнически бръчки. Тя започна направо.

— Трябва да ви се извиня за историята със стаята. Ще си получите отново предишната. В момента камериерката връща багажа ви обратно.

Добри новини — помисли си Джени, — _но какво ли означава всичко това_?

— Не ви разбирам — изгледа я въпросително.

— Вярвам ви. И аз самата не разбирам защо го направих. Но ще се опитам да ви обясня.

Те седнаха на пясъка и Вивиан се загледа продължително към морето.

— Аз обичам Боб — започна глухо след малко. — Той се разведе с мен, защото съм алкохоличка. Сигурно се питате защо ви го казвам. Първо, защото вчера в самолета така и така видяхте, че пих доста. Но трябва да знаете също и какви фатални последици ще има това за мен, ако го разкажете някому. След развода не бях на себе си. Прекарах четири седмици в един санаториум в Калифорния, където ми помогнаха да живея без алкохол. Бях излекувана. Или почти... Помолих Боб да ме приеме отново. Паднах на колене пред него, Джени! Искях да си го върна — него и сина ми...

Вивиан преглътна. Известно време не можеше да говори. След това продължи:

— Накрая той склони да ми даде още един шанс — обеща ми, ако две години не пия, отново да се ожени за мен. Оттогава изминаха почти две години.

— Но вчера...

— Да, знам! Дълго време успявах да се въздържа, но... наскоро започнах пак. Тайно. Непрекъснато се заставях да спра, обаче... Така беше и по време на полета до Маями. Когато вчера ви видях заедно с Боб, се ужасих. Сигурна бях, че ще му разкажете всичко. След разговора на кея оставих Джейсън на детегледачка и се заключих в

стаята си с една бутилка. Оттам дадох нареждане да ви преместят в най-мизерната стая на хотела. Искях да си отмъстя. Тази сутрин се срамувам от жалката си постъпка.

Джени, трогната, я помилва по ръката.

— Всичко е наред. Разбирам ви. Не ви се сърдя.

Вивиан ѝ хвърли измъчен поглед.

— Трябва да ви кажа още нещо. Аз съм много, много ревнива...

Начинът, по който Боб ви гледа, ми казва всичко...

— Но... между нас няма нищо! — едва не извика Джени. „Нищо, само дето въздухът искри от напрежение, когато се гледаме“ — добави в мислите си и отклони поглед от Вивиан.

Известно време цареше мълчание.

— Надявам се, че ще го оставите на мира, Джени. Искам го отново, непременно! И заради Джейсън. Той обича и двамата ни.

— Какво да кажа? Не мога да ви обещавам да се махна от пътя на Боб. Но няма да правя нищо, с което да го предизвиквам — Джени стана и изтупа пясъка от шортите си. — Трябва да се връщам на масата. Благодаря ви за откровеността.

— Желая ви приятен ден! — извика след нея Вивиан.

— Как ли пък не, след всичко, което ми наговори! — горчиво си помисли девойката и поклати глава. Защо животът трябваше да бъде толкова сложен?

Боб седеше пред чаша кафе на масата, когато тя се върна, и я поздрави с нескрита радост.

— Можа ли да спиш добре от рева на приборя?

Явно не знаеше нищо за преместването.

— Да — промърмори тя в отговор и настъпи Хана под масата. — От стаята ми се открива великолепна гледка към залива — след това бързо смени темата. — Кога ще тръгнем?

— Най-добре веднага.

Докато се изправяше, Джени имаше усещането, че Боб поглъща с очи лицето и тялото ѝ. Видя желанието в погледа му, истинско желание. „Или само си въобразявам?“ — запита се несигурно.

— Готова съм. — Взе голямата мрежеста чанта, опряна до стола, и се отправи към изхода.

На излизане от ресторанта не се докоснаха нито веднъж, но Джени

усещаше магнетичното привличане между телата им. Нямахте съмнение, че Боб я желае също толкова силно, колкото и тя него. Затвори за миг очи и видиша дълбоко: „Небеса, какво да правя след всичко, което ми разказа Вивиан?“

Когато малкият джип, натоварен е фототехника и водолазна екипировка, се отправи по панорамното шосе към залива, Джени забрави мрачните си мисли и си възвърна доброто настроение от сутринта.

— Най-после отново ще мога да се гмуркам! — възкликна въодушевено.

Боб, лениво отпуснат зад волана, повдигна нагоре тъмните слънчеви очила и я погледна въпросително:

— Изглежда не съжаляваш за медения месец с Джери Босуел?

— Ти си спомняш името му? — изненада се Джени.

— Не забравям нищо, което е свързано с теб! — той отново насочи погледа си към пътя. — Предполагам, че имаш най-малко дузина приятели, които само чакат знак да скочат и да заемат мястото на Джери?

„Нима ревнува?“ — слиса се Джени и усети, че сърцето ѝ заби ускорено.

— Всъщност не — каза колкото се може по-безразлично. — Толкова дълго ходехме с Джери, че нашите познати едва ли са се съмнявали, че бихме могли да не се оженим. Почти се срамувам да го призная, но никога не съм имала друг приятел, освен него. Джери беше единственият.

— Звучи доста скучно.

Тя се засмя.

— Беше скучно наистина, сега го съзнавам. Може би затова и дойдох тук. Мисля, че имам много да наваксам.

— Така ли? — попита той тихо. — И как си представяш това... наваксане на пропуснатото?

Джени помисли доста, преди да отговори.

— Ами... мисля, че трябва да реша какво всъщност искам. Преди с Джери всичко беше ясно. Искахме да се оженим, да си купим голяма къща в „подходящ“ квартал, да имаме деца... и все от този род. Но сега всичко е другояче. Навярно бих се чувствала много щастлива в малка

колибка на този остров. Представи си, ще мога да плувам всеки ден!

Боб се засмя.

— Чудесна идея! И за закуска банани, а за вечеря кокосови орехи — той помълча, после повдигна рамене. — А под наваксване на пропуснатото не разбираш ли намирането на много нови обожатели?

— От къде на къде? — измери го с недоволен поглед тя. — Да не мислиш, че смятам всяка вечер да сменям партньора си в леглото? Категорично не съм за това!

— Вероятно не — отвърна замислено Боб и тихо се засмя. — О, Джени, ти притежаваш всичко, което е необходимо на една жена, ако иска да подлуди мъжете: сексапилна си, имаш хубаво лице, изящна фигура, великолепна коса... Само да помръднеш пръста си, и ще имаш всекиго, когото пожелаеш.

Той поклати глава.

— Просто не е за вярване, ти изглеждаш като мис Свят, разполагаш с всички неотразими оръжия на една жена, а не ги използваш в твоя полза!? Необикновено момиче си, наистина!

— А ти... харесваш ли ме такава, каквато съм?

Веднага прехапа устни. Как можеше да го предизвиква така?

— И още как! — изтръгна се от него. — Аз също съм толкова луд по теб, колкото всеки друг! Толкова си хубава, че направо е непоносимо! Сърбят ме ръцете да погалья копринената ти кожа навсякъде, по цялото тяло... Копнея да те...

Той спря и я погледна, като че ли дебнеше реакцията ѝ.

— ... копнея да те любя! Но обстоятелствата не позволяват, за съжаление. Отношенията ни трябва да останат, според уговорката, чисто професионални.

Погледна напред и изглеждаше облекчен, че има причина да смени темата:

— Почти пристигнахме. Дръж се здраво!

Извъртя силно волана и отби джипа по тясна затревена алея, която ги изведе до малък залив, обграден от три страни с бели плажове и палмови горички. Водата беше чиста и прозрачна, само от време на време кротки вълнички лижеха ситния пясък.

— Прекрасен залив! — Джени беше въодушевена. — Тук ли ще се гмуркаме?

— Да, точно тук отпред има риф — Боб скочи от джипа и започна да разтоварва екипировката. — Няма да се наложи да влизаме много навътре, за да направим добри снимки.

— Какво трябва да правя?

— Ти ли? — Боб се натовари с оборудването и фотоапарата.

Указанията, които последваха, прозвучаха толкова отрезвяващо и по същество, та Джени едва можеше да повярва, че говори същият този мъж, който току-що почти ѝ се бе обяснил в любов.

— Донеси нещата си на брега — завърши той. — Облечи водолазния костюм. Първо ще направим снимки в пълна екипировка. След това... — погледна я въпросително — предполагам, че си взела банския си?

Тя кимна. Болезнено осъзна, че Боб, за разлика от нея бе овладял чувствата си. Изглеждаше твърдо решен да не се поддава на страстта, която очевидно изпитваше. Но така беше по-добре, нямаше да страда толкова, ако го изгубеше, преди да е започнала истински с него.

— Добре. — Струваше ѝ немалко усилия да се откъсне от невеселите си размишления и да се съсредоточи върху това, което казваше той. — Накрая ще направим снимки по бикини. Няма ли да изпаднеш в паника, ако си отдалечена на няколко десетки сантиметра от дихателния си апарат?

Джени се усмихна снизходително.

— Нали знаеш, че имам сертификат за инструктор по подводно плуване. Няма да се изплаша, не се притеснявай.

— Ще видим — измънка скептично той. — Ако знаеш само какви трудности съм имал с другите фотомодели... Но да оставим това. Хайде, започваме.

Джени подготви дихателния си апарат на брега, докато Боб няколко пъти ходи до джипа, за да разтовари и останалия багаж. Тя свали тениската и шортите си и се огледа за него. Очакваше реакцията му. Наистина ли се владееше така добре, както изглеждаше? Никога досега не бе обличала толкова дълбоко изрязани бикини. Вкъщи пред огледалото бе установила колко съблазнителна изглежда в тях. Черната коприна изпъкваше чудесно на фона на млечнобялата ѝ гладка кожа. Задържа продължително водолазния костюм в ръка, но Боб изглежда я бе забравил. Накрая тя нетърпеливо извика:

— С този добре ли съм?

Боб отклони за миг поглед от камерата си, която тъкмо зареждаше.

— Добре си, Джени. Но определено имаш нужда от повече слънчеви бани. Сега си облечи костюма — след това отново се обърна към камерата.

Джени се опита да прикрие разочарованието си. Гордостта ѝ се разбунтува. Щом Боб може да установи контрол над себе си, то тя също би могла! Припряно се напъха в тесния синьо-жълт водолазен костюм, после прикрепил надуваемата плувна жилетка и дихателния апарат към кислородната бутилка, която той бе донесъл.

— Готова съм! — извика му.

— Великолепно. Можем да започваме.

Боб вдигна тежачката близо 15 килограма кислородна бутилка върху раменете на Джени и я задържа, докато тя пристегна жилетката си. След това той самият си сложи водолазния костюм и бутилката и каза усмихнат:

— Първо трябва да свикнем с водата, окей?

— Окей.

Джени надяна маската и шнорхела и препаса колана с тежестите около кръста си. С плавниците в ръка влезе във водата. Колко беше топла! Колко добре се чувстваше! Когато водата и стигна до хълбоците, обу плавниците и налапа мундщука на дихателния апарат. Най-последно! Дойде мигът, който бе очаквала толкова дълго!

Тя плавно се гмурна и заплува след Боб, докато се отдалечиха на около тридесетина метра от брега. Тогава постепенно започна да изпуска въздух от плувната си жилетка, потапяйки се все по-надолу и по-надолу. На няколко пъти я заболяха ушите и трябваше да спре и да изчака, докато свикне с налягането, но иначе всичко вървеше чудесно. Кристалночистата вода предлагаше видимост на около шестдесет метра и Джени остана очарована от великолепието на рифа. Тук имаше корали от всякакви видове, форми и багри — огненочервени, жълти, кафяви, бели, лилави, розови, зелени и даже черни, оформени като колони, като рози или листа на причудливи дървета, във формата на охлюв или ветрило. И навсякъде имаше гъби от всички разновидности. Покрай тях се стрелкаха стотици и хиляди пъстри тропически риби, каквито повечето хора можеха да видят само в аквариумите. Джени

непрекъснато побутваше Боб и му показваше въодушевено прекрасните неща в този чудесен свят. Той ѝ отговаряше със заоблени палец и показалец — знакът „Окей“ при водолазите. Очевидно се радваше на възможността да ѝ покаже феерията на рифа. „Жалко — си мислеше тя, — че не може да се говори под вода. Има толкова много за казване!“

Колкото по-надолу се спускаха по протежението на един стръмен склон, толкова по-оскъдни ставаха формите на живот. Внезапно Джени видя под себе си една като че ли безкрайна отвесна стена. Хвърли поглед на дълбокомера и установи, че вече са се потопили на тридесет метра дълбочина, без да забележи това. В този момент усети ръката на Боб върху рамото си, който ѝ даваше знак с палец да го последва нагоре. Тя кимна и се подчини.

— Беше прекрасно! — изкрещя възторжено, когато двамата едновременно изплуваха над водата и свалиха мундщуците на дихателните си апарати. — Изпитах невероятно удоволствие там долу!

— Чудесно! Радвам се, че ти доставя удоволствие. А сега да се залавяме за работа.

Джени го изчака във водата, докато той отиде до брега и донесе голямата камера със светкавица.

— Ще се гмурнем още веднъж, но този път няма да се спускаме толкова дълбоко. Ще правиш абсолютно същото, както току-що — плувай, показвай красивите неща, независимо какви са те, дръж се напълно естествено.

Джени кимна, захапа отново мундщука и се потопи. Както Боб пожела, остана близо до повърхността, заплува грациозно насам-натам, доближавайки се до най-живописните коралови образувания, сочейки от време на време провиращите се между тях пъстри екзотични риби. Боб я следваше плътно с камерата, улавяше я отгоре, отдолу, всеки път под различен ъгъл. През няколко минути проверяваше дихателния ѝ апарат, накрая подаде сигнал за връщане. Двамата изплуваха над водата.

Джени го погледна въпросително.

— Добре ли беше?

— Великолепно — отвърна усмихнат той. — Ти си роден фотомодел, Джени! Направих няколко страхотни снимки, но все още не са това, което си представям за заглавната страница. Ще откъснем

няколко минути, после идва по-трудната част.

— Окей.

Джени знаеше, че известно време трябваше да останат на сушата, за да не получат опасните схващания на мускулите, характерни за водолазите. Колко точно, можеше да види от таблицата за време и дълбочина, която повечето опитни водолази винаги носеха със себе си.

Излезе на брега, освободи се от плавниците, кислородната бутилка и жилетката, съблече водолазния костюм и като разстла хавлията си на пясъка, седна на нея. Протегна дългите си крака, тръсна мократа си коса и вдигна лице към слънцето.

Боб донесе от джипа сандвичи и термос с кафе, които бе взел от хотела.

— Мислех си, че не би ти се отразило зле едно подсилване.

Той също съблече водолазния си костюм и седна до Джени. Наля ѝ кафе и ѝ подаде сандвич. Докато тя отхапваше първия залък, посочи към банския ѝ:

— Къде съхраняваш това нещо, когато не го носиш? В напръстник ли?

Джени го погледна дяволито.

— Да не би да искаш да кажеш, че е много плитък? Не понасяш ли гледката на толкова много гола кожа? Може би те прави неспокоен. Или агресивен?

Боб се засмя.

— Ще се опитам да се овладеея. А що се отнася до голата кожа: не си ли помислила за защитен крем? Или искаш да изгориш от силното слънце?

— О, господи! Забравих да си взема крем!

Боб стана, отиде до джипа и се върна с шишенце в ръка.

— Имаш късмет — заяви ухилен до уши. — Случайно имам нещо под ръка, за да предпазя полуголи дами от изгаряне.

Той отвори шишенцето, наля лосион в шепата спи започна да маже гърба на Джени. Тя се наведе напред, затвори очи и се отдаде изцяло на възбуждащото усещане от допира на неговите ръце по кожата ѝ.

— О, така е добре — промърмори доволно.

— Винаги на вашите услуги, госпожице! — отвърна шеговито той. Когато обаче случайно докосна отстрани гърдата ѝ, си пое дълбоко

въздух и рязко се отдръпна.

Джени се усмихна. Значи не бил чак толкова хладнокръвен!
Отметна назад косата си и се огледа.

— Какво има?

Престори се, че не разбира реакцията му, макар да ѝ бе станало ясно колко силно го бе възбудил този мимолетен допир.

— Нищо, само се опитвам да сдържам обещанието си — отвърна той с измъчена усмивка. После погледна часовника си. — Време е. Дай ми няколко минути аванс, за да мога да приготвя долу камерата. След това ще се приближиш, но не много — на около десет метра. Сложи си маската, ако искаш, после ще я свалиш. Всичко друго можеш да оставиш тук. Аз ще взема кислородния ти апарат — или ти ще можеш при нужда да вдишваш от моя.

— Естествено. А тежестите?

— А, да, почти ги бях забравил. Имам една, която се привързва на глезена. Това е всичко, което ще носиш — освен банския, разбира се.

— А каква поза трябва да заема?

— Прави същото както досега, Джени — той стана и тръгна към джипа. — Всичко ли е ясно? — извика през рамо.

Внезапно Джени изпита чувството, че се е отнесла несправедливо към него.

— Има още нещо — тя се изправи и се загледа със сериозно изражение в гърба му.

Боб спря и се обърна.

— И какво е то?

— Аз... трябва да ти се извиня...

— Така ли? И защо? — учуден, той тръгна към нея.

— Затова защото те подозирах, че искаш да ме снимаш гола като някоя... стриптийзърка. Очевидно ти не си такъв. Малко прибързано си направих заключенията, а не е трябвало.

Боб спря пред нея и я погледна продължително в очите. Протегна ръка, като че ли искаше да я погали, обаче веднага я отпусна, без да я докосне.

— Не е нужно да се извиняваш, Джени. Честно казано, аз много бих искал да ти направя актови снимки. Не можеш да си представиш с какво удоволствие бих го сторил. Но никога няма да те моля за това, тъй

като сигурно ще ме разбереш погрешно. Как бих могъл да те убедя, че ще те гледам само с очите на фотограф и — как да кажа — без задни мисли?

Джени кимна.

— Разбираш ли какво имам предвид? — вдигна ръце той. — Няма да те моля за това. Но ако ти промениш мнението си, няма от какво да се тревожиш — никой друг няма да види снимките. Знам, че ще бъдат едни от най-хубавите, които съм правил през цялата си кариера, но въпреки това ще ги съхранявам под ключ, ако искаш така да бъде.

Джени почувства да я побиват тръпки. Беше дълбоко убедена, че Боб не би я гледал така, както другите фотомодели. Би се опитал вероятно, но нямаше да му се удаде. Тя преглътна и произнесе с усилие:

— Чиста загуба на време е да се говори за нещо, което никога няма да се случи.

— Ти започна! — той се обърна към джипа и прибави, смеейки се — Но все пак не забравяй — никъде не е записано, че не можеш да промениш мнението си!

Няколко минути по-късно, когато Боб бе влязъл във водата с камерата си и с остатъка от екипировката, Джени заплува към мястото, където се беше потопил. Сложи си маската, пое си дълбоко въздух и се гмурна. Боб я чакаше едва на десетина метра дълбочина. _Навярно е допуснал, че няма да успея повече_ — помисли си самодоволно тя, изписвайки плавно и уверено широка дъга около него, като му махаше весело. — _Ще му покажа аз_! Изпускаше предпазливо на равни интервали от по няколко секунди въздух, докато дробовете й почти се изпразниха. Тогава доплува до дихателния апарат, който Боб носеше за нея, захапа мундшука и вдиша дълбоко.

Боб зареди отново камерата, след това с мимики я подкани да си свали маската. Посочи й една голяма колония едри пъстроцветни корали, които леко се поклащаха от морското течение.

Джени си свали маската. Сега беше само с банския и с тежестта на глезена. Заплува към кораловото образувание. Непрекъснато блясваше светкавицата и тя започна да заема най-различни пози. Промъкваше се ловко между гроздовете корали, протягаше ръка към някоя особено любопитна риба, вдигаше от дъното миди и раковини и ги разглеждаше с неподправен интерес, оставяйки дългата си руса коса да се вее зад

гърба ѝ. Чувстваше се елегантна и гъвкава, каквато никога не би могла да бъде на сушата.

Щастлива съм — помисли си тя, докато отново се зареждаше с въздух от дихателния апарат. И внезапно разбра защо ѝ харесваше това, което правеше. Мисълта, че Боб я наблюдава през обектива на своята камера, я възбуждаше по особен начин. Несъзнателно започна да върти и извива съблазнително тялото си, като че ли искаше да го предизвика да захвърли камерата настрани и да я прегърне. Усети почти непреодолимо желание да си свали банския.

И тогава то се случи. „Направи го! — заповяда ѝ един вътрешен глас. — Нищо в тази кристалночиста вода не може да бъде грешно, аморално или мръсно!“ Нямаше никакъв знак от Боб — нищо, което да я принуждаваше да го направи. Просто разбра, че самата тя го иска. „Не мисли за нищо — направи го!“

Тя вдигна показалеца си, за да каже на Боб, че трябва да изчака един миг, спокойно разкопча на гърба си горнището на банския и го съблече, после смъкна и долната част. Подаде ги на Боб, който ѝ отвърна със знака „Окей“. Джени се усмихна и тайно прокле подводната маска, която носеше той. Пречеше ѝ да види изражението на лицето му, когато започна да прави снимка след снимка.

„Какво прекрасно чувство!“ — каза си Джени. Никога през живота си не бе плувала гола. Сега се чувстваше толкова лека и разтоварена, че реши да го прави по-често в бъдеще.

Изведнъж зърна над главата си една светеща червена коралова риба, която я гледаше с изпъкналите си очи. Пресегна се да я докосне, когато светна камерата на Боб. Кораловата риба изчезна. Тогава тя видя, че Боб ѝ дава знак за изплуване. Крайно време беше.

Заплува бързо към кислородния апарат, пое си въздух, грабна банския от ръцете на Боб и се издигна нагоре. Подаде само главата си, облече под вода бикините и доплува до сушата. Беше възбудена и предполагаше, че той ще дойде при нея да ѝ благодари. Сигурно е останал силно впечатлен от решението ѝ.

Докато го чакаше и гледаше към мястото, откъдето трябваше да се появи, Джени изведнъж си даде сметка какво бе направила.

„Аз се фотографирах гола?! Аз, Джени Ларк!“ Еуфорията ѝ изчезна тъй бързо, както и кораловата риба преди малко.

„Какво направих!“ Внезапно се почувства нещастна. Какво ли си мислеше сега за нея Боб? Че е искала да го измами? И щеше да бъде напълно прав, формално погледнато. Доказателството за това се криеше в камерата и чакаше да бъде проявено.

Видя го да изплува и да идва към брега. Бързо стана и облече тениската и шортите си върху бикините. _Шоуто свърши_ — помисли си тъжно. — _Какво да правя? Да измъкна филма от камерата му? Само да посмее да направи някаква ехидна забележка или да ми се присмее! Ще го убия_!

Боб не бързаше да излезе от водата. Остави предпазливо камерата на пясъка и свали кислородния апарат от гърба си. Накрая, без да се усмихва, подхвърли като че ли между другото:

— Сигурен съм, че направих няколко много добри снимки, Джени. Благодаря ти. Знаеш ли, ти си истински талант!

— Наистина ли? — не смееше да го погледне в очите. Първо трябваше да спре нервното треперене на тялото си.

— О, да, точно такава си — каза той, след това коленичи в пясъка и се зае с екипировката, без да й обръща повече внимание. Когато привърши, погледна часовника си и трепна. — Трябва да се врънкаме. Следобед мисля да изляза с лодка в морето.

Така! Това ли беше всичко? След една такава сутрин, след всичко, което стана, той не желаше нищо друго, освен да се връщат? Джени беше разочарована и наранена. Ядоса се на самата себе си. Как можа да си позволи да интимничи с него по такъв начин!

Помогна му да натовари екипировката в джипа. Той не каза нито дума повече, а и тя нямаше настроение да води повърхностен разговор. Чувстваше се отвратително и само се надяваше, че той ще съдържи думата си и няма да публикува снимките. Нима беше невъзможно и Боб да си промени мнението, както бе постъпила тя? Не и се мислеше какво щеше да стане, ако тези фотографии се появяха в Колорадо. Потъна пребледняла в седалката и не вдигна поглед до края на пътуването.

Пред хотела слезе, взе чантата си и го погледна въпросително:

— Мога ли и аз да изляза на разходка с някоя лодка следобед?

— Какво? О, да, разбира се! Най-добре излезте двете с Хана.

Отпусни се, почини си. Предобедът беше доста напрегнат. В магазина можеш да започнеш от утре.

Изглеждаше някак разстроен.

— Добре... тогава довиждане до по-късно.

Той не отговори и се зае с разтоварването на багажа от джипа.

„Край! Държах се като пълна идиотка!“ Джени съкрушена помъкна чантата си към хотела и влетя направо в прегръдките на Хана, изтичала да я посрещне във фоайето.

— Здравей, скъпа! Имам една добра новина за теб — върнаха ти предишната хубава стая! Багажът ти вече е вътре.

— Знам — отговори Джени безучастно.

Приятелката ѝ я изгледа изненадано.

— Какво се е случило?

Влязоха в стаята, Джени остави чантата до вратата и се тръшна на леглото.

— Не знам. Всичко вървеше идеално до мига, в който си съблякох банския.

Хана придърпа един стол и се настани близо до нея. По устните ѝ заигра развеселена усмивка.

— Хайде разказвай, де! — Джени подробно ѝ описа всички събития от предобеда, започвайки от разговора с Вивиан. Приключи с въздишка:

— И тогава изведнъж той стана много особен. Не искаше дори да говори с мен. Можеш ли да ми кажеш защо?

— Откъде да знам — вдигна рамене Хана. — А и ти не бива да си блъскаш главата повече над това. Вероятно не може да се освободи от бившата си жена. Примири се, че не можеш да го имаш, и баста! Има толкова много други мъже!

Джени искаше да ѝ възрази, че за нея няма други, че е ужасно за толкова кратко време да преживееш две последователни разочарования, и че никога повече не иска и да чуе за мъже, но се отказа. Нямаше никакъв смисъл да се самосъжалява.

— Имаш право. Но какво да правя сега?

Хана се изправи и я изгледа подигравателно.

— Най-добре е да прекараш остатъка от деня в стаята си. Как иначе? Да не би да искаш да се забавляваш? Да отидеш да поплуваш, а вечерта да прекараш на парти? О, ужас! Изключено! Какво може да ти донесе това, освен отвращение, след като знаеш, че островът е пълен с

грозни и отегчителни типове, от които никой няма да ти хареса! Имаш ли друг изход, освен да се заключиш тук и да проклинаш съдбата си?

Джени се засмя.

— Добре, разбрах те. Кога тръгва лодката?

Приятелката ѝ засия.

— В един часа. Имаме достатъчно време да обядваме, а след това, любов моя, ще имаш щастието да видиш няколко от най-фантастичните райски подводни кътчета на планетата!

Хана беше права. След обяда бързата моторница откара тях и още двадесетина пасажера до два великолепни коралови рифа, пълни с багри и живот. Джени истински се наслаждаваше на слънцето и морето. Когато двете се гмурнаха под вода, оставаха удивени и прехласнати от това, което видяха. Водата беше топла и прозрачна, настроението сред водолазите беше повече от въодушевено. Всички бяха летовници, дошли да получат незабравими преживявания и да се позабавляват, а сега имаха рядката възможност да го направят.

Джени слезе от моторницата на кея с разтоварена и облекчена душа. Том и неколцина други млади и симпатични младежи веднага се втурнаха да я ухажват. Хана разправяше наляво и надясно за партито вечерта в хотела.

— Кога ще започне то? — поинтересува се Джени.

— В мига, когато ти пристигнеш — отвърна галантно Том и ако девойката не беше в мислите при Боб, усмивката ѝ щеше да бъде много по-сияйна.

VI

Партито в хотел „Carza Blanca“ беше събитие за малкото общество летувачи, което се провеждаше всяка вечер на огромната тераса на хотелския ресторант. Джени се подготви грижливо за него, твърдо решила да прогони Боб от мислите си. Но когато застана пред огледалото в бялата си лятна рокля с плътна прилепнала по тялото ѝ горна част, тънки презрамки и широк еластичен колан, съвсем ясно разбра, че всъщност се бе издокарала толкова елегантно тъкмо за него. „Но дали той ще го разбере? — запита се с трепет. — И дали изобщо ще

дойде?“

Малко след това Джени се озова в центъра на шумна компания от млади хора. С някои от тях се познаваше от излета с лодката, други работеха като инструктори към магазина, трети бяха просто туристи — но всички ги свързваше общата страст към подводното плуване. Сред тях тя се чувстваше добре и постепенно се отпускате. От едната ѝ страна седеше Том, а от другата — млад банков чиновник от Ню Йорк на име Джефри. И двамата се опитваха да я увлекат в разговор и не криеха намеренията си да пофлиртуват енергично с нея. Но тя ги слушаше с половин ухо, отпивайки леко от коктейла с ром, и се озърташе за Боб.

Внезапно сърцето ѝ подскочи. Той беше тук — на другия край на терасата. И така, значи беше дошъл! Колко добре изглеждаше в тесните си джинси и бяла тениска! Стоеше до една по-възрастна двойка и внимателно слушаше какво му говореха. В този момент някой от компанията на Джени го откри и извика:

— Хей, Боб, насам!

— Идвам ей сега — усмихна се той.

Но мина доста време, докато се добере до тях, прекосявайки цялата дължина на терасата. Всички искаха да го поздравят, да разменят една-две думи с него. А той посвещаваше на всички любезното си внимание, което предизвика прилив на неоправдана ревност у Джени. Най-сетне Боб стигна до тяхната маса, придърпа си стол и като кимна бегло на Джени, си поръча бира. След това се включи в общия разговор, без да я поглежда повече.

„Дали ме избягва заради това, че отидох на разходка с други мъже днес следобед? — питаше се тя. — Или поначало съм му безразлична?“ Но той почти ѝ се бе обяснил в любов тази сутрин!

Изведнъж ужасна мисъл премина през ума ѝ: „Ами ако го е направил нарочно, за да ме предразположи да се съблека?“ Погледна крадешком към него — той бе потънал в задушевен разговор с една пищна червенокоса красавица, която му правеше мили очи и му се усмихваше многообещаващо.

Но каква логика имаше в това, да се амбицира по отношение точно на Джени Ларк — зарязана позорно от годеника си два дни преди сватбата, — когато можеше да има, която си иска жена в хотела, а може

би и на острова? Нещо не пасваше.

— Хей, Джени, не ме ли чуваш? — долетя до нея гласът на Том. — Започва състезанието с раци. Идваш ли?

— Ах, да — тя се отърси от мрачните си мисли. Нали беше решила да не си разваля настроението за нищо тази вечер?

Състезанието беше много забавно. В центъра на кръг, очертан с тебешир върху мраморния под на терасата, пускаха малки раци с пъстри номерца на гърбовете. Печелеше онзи рак, който пръв успееше да се измъкне извън кръга. Зрителите изтегляха от една шапка номерата и всеки насърчаваше с весели подвиквания „своя“ рак. На Джени ѝ се падна номер дванадесети. При първите три надбягвания нейният рак дори не помръдваше от мястото си, но в четвъртия кръг внезапно се оживи и остави противниците си далеч зад себе си. Тя с усмивка отиде да си получи наградата, както и предишните трима победители: тениска с надпис: „Победител в състезанието с раци в хотел «Garza Blanca» на остров Бонайре.“ Пътюм хвърли поглед към Боб — той все още бе задълбочен в разговора си с червенокосата и дори не я погледна!

На дансинга засвири мексикански оркестър. _Прекрасно_! — помисли си Джени. — _За пръв път ще танцувам под лунна светлина_!

Том и Джефри непрекъснато си я разменяха на малкото свободна площ и във вихреното темпо на темпераментните танци Джени почти успя да пропъди мисълта за Боб от главата си. Затова немалко се сепна, когато по време на една от кратките паузи зад гърба ѝ прозвуча гласът му:

— Ще танцуваме ли?

Не звучеше като покана, а по-скоро като заповед. Той взе от ръката ѝ чашата с коктейла и я сложи на най-близката маса.

— Не бива да пиеш много от това — предупреди я Боб. — Много бързо удря в главата.

След това обхвана с ръка талията ѝ и я поведе към дансинга. Оркестърът все още свиреше мексикански ритми, но той я прегърна така, като че ли щяха да танцуват блус. Джени се стегна, но лека-полека напрежението в тялото ѝ намаля. Тя затвори очи, когато усети по някои недвусмислени признаци, че Боб се наслаждава на близостта на тялото ѝ. Господи, колко приятно ѝ беше да се сгуши в прегръдката му! Какво не би дала сега времето да спре!

Когато танцът свърши, той я задържа един дълъг миг, загледан в очите ѝ. В неговите тя прочете толкова нежност, че ѝ стана непоносимо горещо. После ръцете му се отпуснаха, той отстъпи назад и я загледа толкова хладно, че тя потръпна.

— Снимките са готови — каза той.

— Така ли? — отвърна Джени отнесено. Как беше възможно толкова бързо да се сменят настроенятията у този мъж?

— Да, аз имам собствена лаборатория. Искам да ги видиш!

Тя изведнъж се събуди от унеса си и изпадна в паника:

— О, не, Боб, не искам да ги гледам?

— Какво? Как така не искаш? — Боб повдигна вежди. — Ах, да, разбирам — произнесе след секунда. — Не искаш да видиш онези, на които си гола. Но тогава разгледай другите. Струват си усилието!

Струват си! Какво трябваше да означава това? Изведнъж се почувства много зле. Сви юмруци и изсъска през зъби:

— Радвам се, че ще можеш да спечелиш от снимките ми! Що се отнася до мен, то аз не желая да ги виждам! Изобщо нищо не искам да гледам! Лека нощ!

Тя се завъртя така бързо, че полата на роклята ѝ се развя около нея. Токчетата ѝ затракаха по мрамора, когато се втурна към стаята си. Тъкмо бе отворила с треперещи пръсти чантичката си, за да извади ключа, когато долови бързо приближаващи се стъпки. Нямахше кой друг да бъде, освен Боб.

Той я хвана за раменете и я извъртя към себе си.

— Джени, струва ми се, че ти ме разбра погрешно — каза тихо. — Знаеш, че ти обещах никой друг, освен теб да не вижда тези снимки, и държа на думата си! Моля те, успокой се!

Дишането на Джени стана по-спокойно, гневът ѝ постепенно отшумя.

— Добре — с мъка произнесе тя. — Съжалявам за избухването. Бях много ядосана. Помислих, че си променил намерението си за снимките.

— Подозрението ти никак не ме ласкае. Но аз ти прощавам — усмихна се Боб. — Снимките са разкошни! Особено една от тях — на всяка цена трябва да ти я покажа! Това е най-хубавата снимка, която изобщо някога съм правил! Пусни ме в стаята си и ще видиш, че няма

да съжаляваш!

Тя му хвърли недоверчив поглед после вдигна рамене:

— Е, добре, влизай.

Най-сетне успя да намери ключа си. Влязоха вътре и Джени хвърли дамската си чантичка върху тоалетката. През отворената балконска врата се чуваше ревът на приборя.

— И сега? — погледна го, изпълнена с трепетно очакване.

— Нося само три със себе си. Останалите са долу в магазина, но мисля, че тези са достатъчни, за да добиеш представа за цялата серия.

Той извади портфейла си и една по една й подаде фотографиите. Бяха много добри, това бе очевидно и за всеки аматьор в тази област. Върху първата Джени бе в пълна водолазна екипировка и гъвкаво се промушваше през искрящ във всички цветове на дъгата коралов гъсталак. Втората я показваше по бикини, в мига, когато повдигаше от дъното изящно оформена раковина сред ято фосфоресциращи в жълто и черно лъскави тропически риби.

Поглеждайки третата снимка, Джени дълбоко си пое дъх. Беше наистина фантастична. Боб я беше уловил в профил отляво, на фона на приказната красота на рифа. Тялото ѝ беше извито в грациозна дъга назад, дългата ѝ коса се разливаше като сребрист водопад, подета от невидимото подводно течение. Дългите стройни крака, безупречно изваяни, леко подвитите колене, плоският стегнат корем и великолепно оформените гърди с твърди розови зърна, стърчащи предизвикателно нагоре, олицетворяваха в най-пълна степен представата за хармония и съвършенство. На лицето ѝ грееше по детски щастлива усмивка, дясната ѝ ръка бе протегната към червената коралова риба над главата ѝ, гледаща я любопитно с големите си немигащи очи, сякаш удивена от чуждото присъствие в нейния вълшебен подводен рай.

— Е, какво ще кажеш за последната снимка, Джени? — наруши мълчаливото ѝ съзерцание Боб. — Не е ли прекрасна? Съжаляваш ли, че съм я направил?

— Снимката е много хубава наистина — отвърна тя, подавайки му я обратно, и го погледна смутено в очите.

— Заслугата за нея е изцяло твоя. За заглавната страница на брошурата обаче ще използвам втората, където си по бански.

— Надявам се!

Той продължаваше да я гледа изпитателно.

— Искаш ли да излезем на балкона?

Джени кимна. Излязоха и се облегнаха един до друг на перилата. Загледаха се към тъмната повърхност на океана, заслушани в грохота на разбиващите се долу под тях вълни. Боб пръв наруши продължителното мълчание.

— Джени, искам да бъда напълно откровен с теб. Знаеш ли защо съм тук сега?

— Всъщност не...

— Наистина ли не се досещаш? — той извърна глава към нея и я погледна отблизо в очите. — Добре, тогава аз ще ти кажа. Опитах се напразно да се преборя с чувствата, които събуждаш в мен. Кълна ти се, че мобилизирах всичките си сили, съвестта си, достойнството и честта си, но... Тази снимка, последната, не ми дава покой! Ти не ми даваш покой!

Отново се възцари продължително мълчание.

— Защо тогава се държа толкова хладно с мен? Защо след снимките побърза да се освободиш от присъствието ми? Защо не ми обърна никакво внимание на партито?

Боб простена.

— Не бях хладен, точно обратното — бях превъзбуден и неспокоен! А и бях нетърпелив да видя снимките! Предполагах, че ще станат изключителни, и както виждаш, те дори надминаха всичките ми очаквания! Джени, това е най-доброто, което някога съм правил! — той помълча за миг, после промълви — Те са необикновени. И ти си нещо съвсем необикновено!

Вдигна ръце и я погали по голите рамене. Джени потръпна, но не се възпротиви. Тогава той я привлече към гърдите си и страстно я целуна.

„Не бива да допускам това!“ — помисли си изплашено тя, но властният натиск на устните му я правеше безводна и безсилна. Цялото ѝ желание за съпротива мигом се стопи, сякаш никога не го е имало. Вместо да го отблъсне, тя обви ръце около шията му и се притисна към здравото му тяло.

„Какво става с мен?“ — запита се учудено. Разумът ѝ казваше „не“, но тялото ѝ отказваше да се подчинява. С цялата пламенност, на

която беше способна, тя отговори на целувката му.

Най-сетне Боб откъсна устни от нейните:

— Джени, о-о, Джени! — промълви задавено. — Ти ме подлудяваш! От мига, в който те видях в Денвър, мисля само за теб! Но когато тази сутрин те видях гола, в цялата ти красота и изящество, веднъж, завинаги разбрах, че трябва да бъдеш моя...

— Моля те, Боб! — прекъсна го тя и се опита да се освободи от ръцете му. — Знаеш, че не бива! Говорих с Вивиан и...

— Забрави за Вивиан! — изръмжа той. — Тя вече не ми е жена и това е всичко, което трябва да знаеш по въпроса!

— Но тя ми каза...

— Забрави какво ти е казала! — погали я нежно по косата Боб. Гласът му беше станал дрезгав от възбуда. — Джени, искам да се любя с теб. Тук. Сега. Затова дойдох. Казвам ти го без всякакви увърталия. Никога досега през живота си не съм желал толкова необуздано някоя жена. Никога не съм изпитвал толкова бурни чувства. Ти си неустойимо красива, и привлекателна! Не изпитващ ли и ти същото, каквото и аз? Струва ми се, че е така. Но ако ми кажеш „не“, ще си тръгна. Не знам как ще го направя, но ще те оставя на мира. Кажеш ли обаче „да“...

Той затаи дъх и зачака отговора ѝ.

— Не знам дали е правилно...

— По дяволите, има ли значение кое е правилно?! Кой определя кое е правилно и кое — грешно? За бога, ако искаш да направиш нещо, тогава просто го направи!

Джени затвори очи, прислонила глава до развълнуваната му град. Чуваше биенето на сърцето му.

— Кажи „да“, Джени! Кажи „да“! — шепнеше Боб с изгаряща страст.

Тя знаеше, че има само един отговор. Не бе в състояние да устои на мъжественото му излъчване нито миг повече. Единственото, което все още я караше да се колебае, бе мисълта за Вивиан. Беше ѝ обещала да не го предизвиква! Но какво беше казал той току-що за бившата си съпруга? Вече не си спомняше, пък едва ли бе и най-важното сега. Пое си дълбоко дъх и тихо промълви:

— Да, Боб.

Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Тежка въздишка на облекчение се откърти от гърдите му, той улови ръката ѝ и я поведе навътре към стаята.

— Остави ме да те съблека — прошепна тихо, когато стигнаха до леглото.

Свали ципа на роклята ѝ, разкопча ластичния колан и смъкна тънките презрамки от раменете ѝ. Лекият плат се свлече на пода в нозете им. Джени събу обувките си и остана само по бели бикини пред него. Не изпита обаче никакъв свян от това, че Боб жадно поглъща с очи голото ѝ тръпнещо тяло. Чу насечения ритъм на ускоряващото му се дишане, когато той отново я прегърна и впи устни в нейните, докато ръцете му много нежно замилваха гърба и хълбоците ѝ.

— Колко хубави гърди имаш — простена Боб, прекъсвайки целувката, и се наведе над зърната им. Езикът му започна да описва влудяващи кръгове около тях, приближавайки се много бавно към връхчетата им, които мигом се втвърдиха.

Джени издаде дълбок задавен стон и посегна към ръба на тениската му.

— Сега съм аз на ред — прошепна тя и я задърпа, мъчейки се да я извади от колана на джинсите му. Той ѝ помогна, разкопчавайки ги, и ги остави да паднат на пода.

Странно — помисли си Джени, като отхвърляше настрана бялата тениска, _никога не съм имала желание да разсъбличам Джери. А сега просто изгарям от жажда по-скоро да докосна силното тяло на Боб_! Сладостна тръпка я прониза, когато ръцете му напипаха ръбчето на бикините и ги свлякоха надолу по бедрата ѝ. Устните му проследиха дланите ѝ оставиха гореща влажна следа по гърдите, корема и пулсиращия венерин хълм, за да се спрат по-дълго върху копринената мекота между бедрата ѝ. Тя отблъсна главата му и отстъпи назад към леглото. Гледаше го като замаяна как сваля остатъка от дрехите си и пристъпва бавно към нея, втвърден и натежал от желание. Взе я отново в ръцете си и обсипа с безброй целувки лицето, очите, шията и горната част на раменете ѝ.

— Най-сетне! — пророни едва чуто той. — Да знаеш само колко често през последните дни съм мечтал за този миг!

Вдигна я на ръце, като че ли тя беше перце, и много внимателно я положи върху белоснежния чаршаф, след това се отпусна до нея. Джени

се сгуши в гърдите му и се почувства неизразимо щастлива. Тя също неведнъж си бе представяла как лежи в обятията му.

— Каж ми как ти харесва да го правиш — подкани я Боб с вибриращ от нетърпение глас. — Искам да ти доставя възможно най-голямо удоволствие.

Джери никога не би казал това! Джери ли? Внезапно тя се сети колко студена и безразлична оставаше всеки път след страстната любовна увертюра. Дали и сега щеше да бъде същото? Трябваше да предупреди Боб, за да не очаква много от нея!

— Знаеш ли, длъжна съм, да ти кажа нещо...

— И какво е то? — лицето му се приближи до нейното.

— Аз... мисля, че съм фригидна.

Ръката му се плъзна по стегнатия ѝ корем.

— Така ли? И откъде ти хрумна това?

— Ами... защото с Джери никога не съм стигала до... Тоест, в началото винаги много се възбуждам, а после, когато... с една дума, всичко отминаваше.

— Искаш да ми кажеш, че с Джери никога не си изпитвала истинско удоволствие, така ли? — Боб ѝ се усмихна леко, очертавайки с показалеца си контурите на сочните ѝ устни.

— Точно така. Казвам ти го, за да не очакваш кой знае какво от мен...

— О, скъпа моя, трябва да знаеш, че аз съм много взискателен и няма да се задоволя да свърша току-така, без ти да получиш онова, което заслужаваш! — засмя се той и отметна глава. — Фригидни жени няма, има мъже, които не умеят да ги любят!

Устните и езикът му подновиха влудяващия си танц по гърдите ѝ, а пръстите му сякаш бяха навсякъде по тялото ѝ, и скоро Джени усети възбудата да плъзва като втечен огън по всички нейни артерии и вени. Долавяше по конвулсиите на, мускулите му и по неимоверната му ерекция, че той едва съдържа страстта си.

— Хайде! — зашепна горещо. — Готова съм. Виждам, че и ти също.

— Не бързай — отвърна ѝ той. — Имаме достатъчно време.

Не преставаше да целува и всмуква с устни зърната на гърдите ѝ, пръстите му се промъкнаха във влажната потайност между бедрата ѝ и

внимателно я разтвориха. Джени се разтърси от тръпката на невероятно удоволствие, каквото не бе изпитвала досега. Импулсивно разтвори крака и властно го привлече между тях. Затърси с ръка набъбналия член, хвана го и силно го стисна, опитвайки се да го насочи там, където цялото ѝ същество жадуваше за него.

— Моля те, хайде! Не издържам повече! Моля те!

Най-сетне той легна върху нея с лек тласък проникна в пулсиращата ѝ мекота. За миг тя застина, сепната от неговата големина и твърдост, но Боб не бързаше да навлезе докрай, даваше ѝ достатъчно време да свикне с размерите му. Постепенно първоначалната ѝ уплаха се разсея и Джени предпазливо се размърда, окуражавайки го да продължи. Той се подчини на желанието ѝ и започна бавно да се движи в нея, завоювайки малко по малко нови територии. Не след дълго единственото, което усещаше тя, беше едно неизразимо блаженство, нарастващо с всеки нов негов тласък. Някак от само себе си Джени разбра какво трябва да прави, за да достави и на него същото удоволствие, с каквото я даряваше той. Обви крака около хълбоците му и се заизвива сладно под тялото му, посрещайки със съвършен синхрон все по-ускоряващите му се движения, отдръпваше се малко, после пак се притискаше плътно до него, принуждаваше го да завладее изцяло храма на любовта въпреки упоритата му съпротива, докато най-сетне той не издържа и се предаде. В мига, когато с мощен порив членът му потъна докрай в нея, тя нададе учуден вик на неимоверен възторг и се понесе на вълните на непознат екстаз, разтърсил я до най-последната фибра на докараното ѝ до лудост същество. Никога не си бе представяла, че в секса може да преживее нещо толкова прекрасно.

Неговата кулминация настъпи броени секунди след нейната — очевидно му бе струвало нечовешки усилия да я изчака.

Останаха да лежат един върху друг, слети в едно, като че ли никога не искаха да се разделят — изтощени, с изцедени сили, но щастливи.

Мина доста време, преди Джени да вдигне глава и да го погледне с все още невярващи очи.

— Това... това беше...

— Ако и сега кажеш „много хубаво“, ще те изхвърля през прозореца в океана! — заплаши я той. — Не беше просто „много

хубаво“, беше фантастично!

— Не, и това е слабо! Търся много по-силна дума! О, Боб, не съм и подозирала, че може да бъде толкова... просто супер!

Засмяха се и двамата. На нея ѝ се искаше да може да прегърне целия свят.

— Извинявай, скъпа, че се налага да ти противореча, но ако ти на това му казваш „фригидност“, то какво ли си представяш под понятието „страст“?

Тя се нахвърли лакомо върху устните му и дълго не ги освободи. Лежаха още дълго, целуваха се и се милваха, заслушани в рева на приборя.

По някое време Боб се надигна.

— Колкото и да не ми се иска, вече трябва да тръгвам. Крайно време е да освободя детегледачката.

Той влезе в банята, а Джени изведнъж се озова от седмото небе отново в реалната действителност. Не съжаляваше за случилото се — в никакъв случай! — но знаеше, че проблемите оставаха нерешени. Все още ги имаше и Вивиан, и малкият Джейсън, и бизнесът на Боб... Изобщо имаше ли място за нея в живота му?

Той се върна и започна да се облича, а тя с възхищение наблюдаваше силното му стегнато тяло. Беше красив, очарователен и духовит — и я беше научил да се люби истински. Усмихна му се с любов.

— Съжалявам, че трябва да те оставя сега — произнесе виновно Боб.

Усмивката ѝ помръкна, очите и потъмняха.

— Джени, моля те, не ме гледай така! Имай малко търпение, мила! Предстоят, ми още някои неща за уреждане с Вивиан. Никак няма да е лесно.

Дали нямаше предвид обещанието си отново да се ожени за Вивиан, когато тя спре да пие?

— Но какво?

— Не сега, любима! — прекъсна я той. — Става ли?

Джени кимна.

— Трябва да вървя — наведе се над нея и леко я целуна по бузата. — До утре. Нали ще идем отново да плуваме заедно?

— Да, Боб. До утре.

VII

„И днес денят отново ще бъде прекрасен“ — помисли си Джени, когато се събуди на следната сутрин и видя нахлуващите през прозорците снопове слънчева светлина. Бързо скочи от леглото и изтича на балкона. Морето лежеше кротко в краката ѝ, по необятната му лазурна шир се полюшваха безброй платноходки. Тя се подпря на перилата и загледана в леките перести облачета по синьото небе, се замисли за Боб.

Вълни на дълбоко щастие я заляха при спомена за отминалата вечер. Наистина беше прекрасно! Каквото и да се случеше отсега нататък, никой не би могъл да ѝ отнеме този спомен.

„И днес отново ще се гмуркаме заедно — напомни си тя. — Цял ден ще бъда с него! По-добре да побързам.“

Изтича в банята и се освежи под душа, после облече банския, отгоре сложи нови тениска и шорти. Среса набързо разрешената си след сладката схватка коса и изхвъркна от стаята. В ресторанта Хана вече я чакаше на една маса. Тъкмо поднасяше към устата си вилицата с бъркани яйца, когато забеляза лъчезарното ѝ изражение и застина по средата на движението.

— Я виж ти! Днес май сме в превъзходно настроение — отбеляза с многозначителен тон. — Питам се защо ли?

— Добро утро, Хана. Денят е прекрасен, затова — отвърна малко смутено Джени.

— Вчера също беше прекрасен, но ти беше намусена. Е, каква е тайната?

Джени се ядоса на себе си. Ако продължаваше да се държи по такъв детински начин, скоро всички в хотела щяха да узнаят, че е спала с Боб, затова толкова се радва.

— Няма тайна. Предвкушвам удоволствието от това, че с Боб ще ходим лак да плуваме на рифа.

— Хм-м — Хана отново се зае със закуската си. Подъвка мълчаливо известно време, но очевидно нещо я глождеше отвътре и

като се втренчи изпитателно в приятелката си, попита уж между другото — Ти къде изчезна снощи толкова рано, без да се обадиш?

Джени ѝ отправи сияйна усмивка.

— Много искаш да знаеш!

— А, не че съм любопитна, но...

— Разбира се, разбира се! Нямах този недостатък — поколеба се малко. Знаеше, че няма да се съдържи дълго, а и беше безсмислено да се опитва да заблуждава Хана. — Е, добре, тъй или иначе ще го узнаеш, защо да не е сега. Боб и аз... — затърси подходящи думи. — Казано направо, във връзката ми с него настъпи нов момент!

Хана едва не се задави с кафето от смях.

— Нов момент, значи? Така ли му казват сега?

Джени също прихна.

— Бих могла да се изразя и по друг начин, ако предпочиташ — тя вдиша дълбоко свежия утринен въздух. — Хана, аз съм влюбена! Той е... той е...

— ... много добър в леглото? — услужливо и подсказа с ангелски невинно изражение Хана.

— Подигравай ми се! Всъщност, той наистина е страхотен любовник. Не мога да ти опиша какво преживях снощи! Никога не съм... — замълча за миг, докато келнерът донесе и нейната закуска. — Снощи с Боб за първи път узнах какво е любовта — добави по-тихо.

— А Вивиан? Каза ли той нещо за нея?

— Нищо конкретно, освен че му предстои да урежда много неща с нея.

— Не ти ли се струва, че това звучи доста неопределено?

— Да, така е. Но мисля, че Боб не би ме излъгал.

— И аз така мисля. Не мога да си представя, че точно Боб ще се впусне в някаква повърхностна авантюра.

„Ами ако все пак го направи? — стрелна се в главата на Джени. — В края на краищата се намираме в място за почивка и развлечение, където всеки търси да си направи удоволствието. Навсякъде наоколо се флиртува без особени задръжки. Защо точно Боб да е изключение?“

Спомни си нежната му прегръдка, топлината и обичта в погледа му, и тръсна глава:

— Не, той не е такъв. Сигурна съм, че не е повърхностен женкар.

— Въпреки това трябва да внимаваш — повдигна вежди Хана. — Не забравяй, че бившата му жена все още го обича и иска да си го върне.

— Знам, и имам угризения заради това.

— Не е нужно да ги имаш! Двамата са разведени, Боб е свободен да взема самостоятелни решения!

— И все пак трябва много дълго и обстойно да помисля по този въпрос — лицето ѝ прие загрижено изражение, но не задълго. — Само че не и днес! Днес всичко, което искам, е да бъда заедно с Боб и да се наслаждавам на живота.

— Чудесно! Така те искам! Надявам се един ден да не съжеляваш за импулсивността си — Хана я изгледа замислено. — Знаеш ли, от време на време животът ти ми заприличва на някоя от сапунените опери.

— Все ми е едно — безгрижно заяви Джени. — Чувствам се завинаги влюбена в Боб и ми, е страшно приятно. И днес денят е приказно красив!

Денят наистина се оказа приказен — дори много повече, отколкото тя бе предполагала. Тримата с Джейсън отидоха с джипа до югозападния бряг на острова, където Боб и Джени можеха да се гмуркат до насита, докато момчето събираше мидени черупки и рапани по пясъка. Джени веднага усети, че Джейсън я харесва, и беше много радостна от това. При всяко излизане от водата той ѝ показваше с гордост находките си, а най-красивите ѝ ги подаряваше. Боб също забеляза симпатията между двамата и нежна усмивка озари лицето му.

Когато седнаха да обядват на плажа под сенките на палмите, над главите им прелетя фламинго. Джени запляска с ръце от възторг.

— На острова има страшно много птици — каза Джейсън.

— Над сто и тридесет вида — поясни Боб. — Има карибски папагали, сребърни горски чучулиги.

— ... пурпурни лястовици, качулати гмурци и много, много други — допълни въодушевено Джейсън. — Татко и аз често ходим да ги гледаме!

— И това не е всичко — продължи Боб. — Има голямо

разнообразие от кактуси, някои от които стигат до шест метра височина...

— ... и от тях дори понякога правим супа — намеси се отново синът му. — Но аз никак не я обичам! — прибави с гримаса на отвращение.

— Накратко казано, Бонайре е истински земен рай, особено за фотографите. Бих могъл да прекарам остатъка от живота си тук в правене на снимки. Навярно така и ще сторя.

— И аз да бъда с теб! — помисли си Джени, а гласно рече:

— Надявам се да успея да видя повечето от тези райски кътчета.

— Ще успееш със сигурност. Аз ще се погрижа за това — погледна я Боб продължително.

— Какво ще правим следобед? — попита тя, за да разсее смущаващото напрежение, започнало да се сгъстява между тях двамата.

— Искаш ли да се гмуркаш около един потънал кораб? Ще ръководя днес по-късно излет до там.

— „Nilma Hooker“ ли, татко? О, как бих искал да мога и аз да дойда!

Боб погали сина си по главата.

— Почакай още няколко години, Джейсън, след това ще можеш да се гмуркаш колкото искаш.

После се обърна към Джени и поясни:

— „Nilma Hooker“ е потънал преди няколко години откъм наветрената страна на острова. Заседнал е на пясъчното дъно между два чудно, красиви коралови рифа.

— Супер! — възкликна Джени и прехапа устни, като си спомни при какви обстоятелства за последен път бе направила същия коментар.

Боб също веднага се сети за повода на предишната ѝ подобна забележка и ѝ смигна зад гърба на момчето. Тя се изчерви и побърза да заговори за по-неутрални неща.

Водата на петнадесет метра дълбочина беше кристалночиста и прозрачна. Джени се плъзгаше бавно след Боб. Чуваше се само бълбукането от издишаните въздушни мехурчета, издигащи се към повърхността. Приближаваха се към ръждясалото перило на борда на

потъналия товарен кораб. Тя толкова се вълнуваше, че ако сега се намираще на сушата, дланите ѝ сигурно щяха да овлажнеят от възбуда.

Внезапно си спомни за дома си. Какво ли правеха в този момент хората в Денвър? Сигурно седяха в задушните си кабинети, зад прашните бюра, пазаруваха в препълнените супермаркети, изобщо — занимаваха се с делнични, прозаични неща. „Ако бях останала вкъщи и се бях омъжила за Джери, вероятно сега щях да чистя с прахосмукачка или щях да му пера чорапите. Вместо това се намирам в самия земен рай, плувам с мъжа, когото обичам, и се наслаждавам на живота както никога досега.“

Слънцето вече беше слязло ниско над хоризонта, когато лодката се доближи до пристана. Докато Джени и другите водолази прибираха екипировката си, Боб хвана Джейсън заръка и минавайки покрай нея, подхвърли:

— Сега трябва да вървя, ще се видим след малко на партито, нали?

„Той иска и тази вечер да бъде с мен!“ — трепетно си помисли Джени и с голям труд успя да остане спокойна, кимайки в отговор.

Да, този ден наистина беше приказен и щеше да завърши още по-прекрасно.

Тя тъкмо се бе приготвила да слиза в ресторанта, когато камериерката ѝ донесе сгъната на две бележка. „Моля ви, елате в стая 202“, пречеете Джени. Подписът беше на Вивиан.

„Какво ли иска от мен? И защо всъщност още е тук? Нали вчера щеше да лети за Ню Йорк?“ — разтревожи се девойката.

Намери стаята и почука на вратата.

— Влез — долетя отвътре приглушен глас.

Въпреки полумрака — всички завеси бяха спуснати — веднага се набиваше в очи невероятният хаос в помещението. Леглото беше неоправено, навсякъде бяха разхвърляни дрехи и тоалетни принадлежности, по пода се търкаляха празни бутилки. Въздухът беше спарен и пропит с тежката миризма на алкохолни изпарения.

— Не е много приятна гледката, нали? — Вивиан, в зелен копирнен пенъоар с мръсни петна отпред, се бе свила на леглото. — Като че ли не е особено чисто и подредено при мен?

Джени не отговори. Искаше ѝ се да се обърне и да излезе.

— Седнете някъде и не ме гледайте така стреснато. Нищо лошо няма да ви сторя. Искам само да поговорим.

Мисис Кемпиън стана и помете с ръка дрехите от един стол, после отново се тръшна на леглото.

— Мислех, че сте заминала за Ню Йорк — каза Джени, настанявайки се с известна погнуса върху крайчеца на стола.

— Не заминах, както виждате. Снощи се затворих тук и се напих. И знаете ли защо, Джени?

Отново не ѝ отговори и се приготви да чуе нещо неприятно.

— Защото проследих Боб вечерта. Точно както подобава на една ревнива съпруга — по-скоро на една бивша ревнива съпруга... Видях го да влиза в стаята ви, засякох колко време остана вътре и мога да си представя какво се е случило междуременно между вас.

Джени затаи дъх. Понечи да се обади, но Вивиан вдигна ръка:

— Не казвайте нищо! Всичко ми е ясно! Какво друго ми оставаше, освен да взема бутилка водка и да се натряскам до забрава? Водка... — засмя се горчиво. — Нали това пият истинските алкохолици? Не онези сладникави глупави коктейлчета...

— О, Вивиан... Не знам какво да ви кажа... — Джени се почувства виновна за състоянието, в което се намираше тази нещастница.

— Не е нужно да се оправдавате. И на Боб няма да казвате нищо. Аз отлитам след малко за Щатите. В Калифорния има един санаториум с четириседмична програма... Този път ще успея! Ще сложа край на пиенето, а след това с Боб и Джейсън отново ще бъдем нормално семейство — гласът ѝ беше задавен от сълзи.

Джени се вгледа в измъченото ѝ лице.

— Ще го оставя на мира, Вивиан. Четири седмици, докато се върнете... Но аз също го обичам, не мога да ви обеща прекалено много!

— Обещайте ми само да не му казвате нищо!

— Обещавам.

Вивиан се усмихна облекчено.

С натежало сърце Джени слезе на терасата, където Хана я чакаше на една маса.

— Как изглеждаш само! — посрещна я тя. — Случило ли се е

нещо?

— Отново съм изправена пред купчина отломки — простена Джени и ѝ разказа за сцената с Вивиан. — И за всичко съм си виновна аз самата! Не трябваше да се доближавам до Боб.

— Какво смяташ да му кажеш?

— Каквото ѝ да е, само не истината. Все нещо ще ми хрумне. И най-добре да го направя веднага, докато не съм се разколебала.

Стана решително и се отправи към кея. Както предполагаше, Боб беше там и с неколцина свои хора пълнеше кислородните бутилки. Той я посрещна с радостна усмивка, но когато видя мрачното ѝ изражение, я дръпна настрана и угрижено попита:

— Какво се е случило, Джени?

— Много дълго мислих за нашата връзка и... смятам, че трябва да сложим край! Снощи беше страхотно, но... — замълча, търсейки думи. Оказа се по-сложно, отколкото си го бе представяла.

— Но какво? — той я гледаше изумен.

Джени дълбоко си пое въздух.

— Не трябва да се обвързваме прекалено един друг, това е всичко. Имам нужда от свободата си. Искам...

— Да намериш себе си? — въпросът му прозвуча подигравателно.

— Не, не е това!

Боб стисна здраво устни.

— Искаш да се позабавляваш необезпокоявано, нали? Досега в живота ти е имало само един мъж, и понеже с втория ти хареса, реши да опиташ как ще бъде с други! Моля, няма да ти преча.

Тя не очакваше това и се сви от обидата.

— Боб, моля те, не искам да мислиш така за мен! Аз...

Отново замълча. Как можеше да му обясни, без да наруши обещанието, дадено на бившата му съпруга?

— Тогава ми кажи защо? Заради Вивиан ли? Помолих те да имаш търпение, трябва да уредя още някои неща с нея!

Джени виждаше колко силно го бе наранила. И все пак не можеше, нямаше право да му каже истината.

— С теб ми беше много хубаво, Боб, но аз имам други планове.

Устните му побеляха от гняв.

— Тогава всичко е наред. Какво чакаш още? И да се увърташ

около всеки мъж на този остров, ще ми бъде все едно!

Очите ѝ се напълниха със сълзи. По дяволите, той не биваше да я вижда разплакана!

— Естествено, ще остана да работя в магазина според уговорката. Нуждая се от парите. Но моля те, остави ме на мира!

Обърна се тъкмо навреме — само миг, и Боб щеше да види как сълзите се търкалят по бузите ѝ. Затича се по кея, бършейки ги с две ръце. „Дяволите да я вземат тази Вивиан!“ — крещеше всичко в нея.

Следващите четири седмици бяха най-кошмарните в живота на Джени. Успяваше да избегне срещите с Боб, като се отдаде на работата си в магазина и покрай групите начинаещи водолази. Не ѝ липсваше компания, постоянно бе заобиколена от млади и разглезени летовници, с които понякога отиваше на разходка с платноходка или танцуваше вечер на дансинга. Но нито един от тях не успя да я вкара в леглото си, въпреки многобройните опити. Джени не им се сърдеше много. Знаеше, че са дошли да търсят забавления и не разполагат с много време, за да го губят в продължителни ухажвания. Но дори и в този случай при нея нямаха никакъв шанс — тя мислеше само и единствено за Боб, за мъжа, когото обичаше и когото не можеше да има. Сънуваше го нощем — как лежи до нея, как я милва, прегръща и целува, как страстно я обладава... Сутрин се събуждаше разтреперана от възбуда и си казваше, че ще отиде при него и ще му покаже колко много го обича и колко много ѝ липсва — въпреки обещанието към Вивиан, въпреки всичко на света! Но гордостта ѝ я възпираше.

Изтичаше вече пета седмица от заминаването на Вивиан, а от нея нямаше никаква следа. Джени не можеше да издържа повече на неизвестността.

Една вечер, малко преди полунощ, тя се измъкна от поредното парти и се отправи към плажа. Закрачи бавно под лунната светлина в топлия пясък, стиснала в ръка сандалите си. Лекият бриз издуваше широката ѝ пола. Потънала в тягостни мисли, почти не забелязваше нищо наоколо.

Внезапно се стресна, съзирайки нечий силует да се приближава към нея. Още преди да различи лицето му, знаеше, че е Боб. Би могла да

долови присъствието му дори със затворени очи.

— Добър вечер, Джени — поздрави я той с пресилена учтивост. — Как така си сама, без никой от вечните ти обожатели? Жалко за романтичната лунна нощ!

— Искях да бъда сама. А ти какво търсиш на брега по това време?

— Размишлявах. И стигнах до едно решение. Джени, искам да поговорим сериозно за нас двамата. Но не тук.

Тя се поколеба.

— Не знам, аз...

— Не се безпокой. Като казвам „да говорим“, имам предвид точно това. Нямах ли ми доверие?

— Добре, да вървим.

Той я хвана за ръка и я поведе към паркинга на хотела, където бе спрял джипа си.

— Качвай се — каза кратко.

Излязоха от широката асфалтирана алея и се насочиха към магистралата. Джени не попита къде отиват, но не се учуди, когато след малко Боб зави по тесния път, водещ към залива, където бяха направили снимките през първия ден.

Двигателят замлъкна и няколко дълги минути се възцари гробна тишина. Най-сетне той проговори:

— Никак няма да ми е лесно, но трябва да ти кажа цялата истина.

— Слушам те — отвърна Джени с пресъхнало гърло.

— Ще започна малко по-отдалеч. Когато се запознах с Вивиан, бях на двадесет и две. Тя бе с няколко години по-голяма, но за мен това нямаше никакво значение. Намирах я много красива и екстравагантна, обичах я... Оженихме се след два месеца. Вече ти разказах за първия магазин. Съживихме го с общи усилия, после купихме други. Всичко вървеше чудесно, докато Вивиан не забременя. След раждането на Джейсън нещата коренно се промениха. Тя започна да пие. Не знам защо. Може би й дойде твърде много — работата, детето...

Боб направи кратка пауза. Изглежда спомените от това време бяха твърде болезнени за него.

— Пиеше от сутрин до вечер. Преживявах истински ад. Грижех се за Джейсън сам. Чашата преля, когато тя катастрофира с колата. На нея й нямаше нищо, но момчето беше със счупен крак. Принуден бях да се

разведа. Тя ме умоляваше да не го правя, кълнеше се, че ще спре да пие, че всичко ще бъде както преди... И тогава... тогава аз ѝ обещах, че ако се въздържа от алкохол две години, пак ще се съберем. Дължах ѝ този шанс заради Джейсън. Тя завинаги ще си остане негова майка. И ето, двете години изтекоха, а Вивиан престана да пие. Нямам друг избор, освен да се ожения отново за нея. Тя съдържа думата си, аз трябва също да спазя обещанието си...

— О, Боб! — възкликна с отчаяние Джени и сграбчи ръката му. Как ѝ се искаше да му каже истината за „въздържанието“ на Вивиан! Но нямаше да го направи.

— Обещах ѝ и ще се ожения. Но аз не я обичам, Джени! — той сложи ръце на раменете ѝ и я погледна в очите. — Аз обичам теб! О, Джени!

Придърпа я към себе си и зарови лице в косата ѝ.

— Последните седмици за мен бяха адски кошмар. Винаги когато те виждах с други мъже и си представях как те докосват, как те...

— Млъкни, Боб! — импулсивно го прекъсна тя. — Никой не ме е докосвал, никой не ме е целувал, никой не ме е прегръщал, освен теб! И никога няма да има друг мъж за мен!

— О, Джени! — простена той. — Не можеш да си представиш колко съм щастлив да чуя това!

— Но къде е сега Вивиан? Още преди седмица трябваше да се върне.

— Тя много пътува, но скоро пак ще се появи. Така прави винаги. — Сянка премина по лицето му. — Е, това е, което исках да ти кажа. Сега знаеш цялата истина за съсипания ми живот, за безизходицата, в която се намирам. Спокойно можеш да ме изоставиш, защото нищо определено не мога да ти предложа.

— Не, Боб! — почти изкрещя Джени. — Боб, любими мой, аз те обичам! Не си ли го разбрал? Още от първия миг, в който те видях! А след онази нощ... — тя затърси думи — след онази нощ пред мен се разкри цял един нов свят. Нищо друго не искам повече, отколкото да бъда с теб! Но Вивиан...

— Ще намеря начин да се оправя с Вивиан. Още не знам как, но ще намеря!

Думите му я направиха безкрайно щастлива. „Той ме обича! Той

държи на мен!“

— Каквото и да е то, направи го по-скоро, Боб! — после усмихната добави — Дори и да няма начин, аз пак ще те чакам! Ще те чакам до края на живота си!

Обви ръце около шията му и повдигна устни към неговите:

— Целуни ме, любими!

Боб внимателно свали ръцете ѝ:

— Не, нали обещах, че само ще говорим.

— Но аз искам! Освобождавам те от обещанието ти!

И понеже той все още се колебаеше, добави едва ли не през сълзи:

— Но защо?

— Защото искам да ти докажа, че намеренията ми са сериозни, а не става дума само за секс!

По дяволите, точно в този момент не ѝ беше до рицарското му поведение! Искаше го, жадуваше ласките му, прегръдките му, тялото му...

— Разбирам, но ме целуни само веднъж поне!

— Но само веднъж — Боб задържа неподвижни ръцете ѝ, наведе се над устните ѝ и я целуна бързо.

— Не, не така! — възпротиви се енергично Джени. — Целуни ме както трябва, и после тръгваме.

— Добре, но наистина после тръгваме!

Този път той нежно я прегърна и притисна страстно устни в нейните. Джени се възползва от свободата на ръцете си и плъзна длан по вътрешната страна на бедрото му, докато напипа през тънкия плат на джинсите втвърденото вече парче плът, символ на безспорната му мъжественост. Долови как дишането му се накъса. Никога досега не беше се опитвала да прелъстява някой мъж, но щом се налагаше, щеше да прибегне и до по-неморални средства, за да го накара да се предаде.

— О-о, това не е честно! — простена той.

— Да, нечестно е! Но не издържам повече! Искаш ли да ти опиша нощите, през които мисълта за твоята любов не ме оставяше да заспя?

Боб внезапно необуздано я сграбчи и впи така силно устни в нейните, че тя не можеше да диша. Преди да се опомни, той скочи от джипа, заобиколи го и като я вдигна на ръце, я отнесе под една палма. Внимателно я положи на мекия пясък и се надвеси над нея.

— Толкова си хубава! — зашепна в унес. — И толкова много те желая! Само луната ще ни гледа как се любим! Обичам те, Джени! Не можеш да си представиш колко много те обичам!

Бързо се съблече, коленичи до нея и започна да разкопчава блузата ѝ. Тя се опита да му помогне, но той я спря:

— Не, остави аз да го направя.

Не след дълго тя остана гола, окъпана в сребрилата лунна светлина. Ръцете му се плъзнаха в нямо обожание по великолепно изваяните форми на гъвкавото ѝ тяло. Колко дни и нощи бе копняла тя за този миг! Цялата разцъфваше под безкрайно нежните му милувки. Пръстите му умело намираха най-чувствителните кътчета по нея и я докарваха до лудост. Тя усещаше, че няма да издържи нито секунда повече.

— Ела, любими! Вземи ме! — изстена със замиращ глас.

— Да, Джени, да! Твой съм!

Разтвори буйно бедрата ѝ и се вклини с неудържим тласък в лоното на женствеността ѝ. Нямахше сили да се сдържа и да я води бавно и постепенно към предела на чувствения ѝ хоризонт. Но нейната страст, разпалена до краен предел, не отстъпваше по нищо на неговата, и Джени моментално влезе в бесния му ритъм. И двамата се чувстваха така, като че ли всеки миг ще експлодират.

Експлозията действително не закъсня и тя за пореден тлее убеди, че до този момент не е имала и най-приблизителна представа за насладата, която може да получи една жена от любовната страст на обожаващ я мъж. Еуфорията ѝ продължи безкрайно дълго, в продължение на минути тялото ѝ се разтърсваше от спазмите на сладката агония. Когато най-сетне възвърна способността си да диша и да говори, пророни едва чуто:

— Е, това вече наистина беше доста хубаво...

— Почакай, ще ми платиш за това! — извика престорено ядосан Боб, скочи и като я грабна за ръка, се затича, влачейки я, към водата.

Хвърлиха се в прииждащите към тях вълни и заплуваха един до друг навътре, докато се измориха и се отпуснаха по гръб на леко развълнуваната морска повърхност. След кратък отдих се отправиха към брега, но на плиткото се спряха и започнаха да се гонят и плискат с вода. Безлюдният плаж се огласи от звънливия щастлив смях на Джени.

Беше прекрасно. Но още по-прекрасно беше, когато излязоха на пясъка и се любиха отново много бавно и сладно, извличайки и последната частица наслада от всяко докосване, от всеки жест, усмивка, проронена дума, мисъл дори...

И това се повтори още няколко пъти до сутринта.

Върнаха се в хотела с първите лъчи на зората — уморени, но щастливи. Преди да се разделят, Боб се обърна към нея:

— Знам, че нямам право да го искам, но все пак ще те помоля нещо.

— Всичко, което пожелаеш!

— Моя ли си, Джени Ларк?

— Вече ти казах, че те обичам!

— Така е, но не бих могъл да понеса да те виждам с други мъже!

Обещавах ли да ме чакаш, без да допускаш никого до себе си?

Джени се засмя.

— Как бих могла да желая друго, когато имам най-добрия?

Погали го по мускулестите плещи, попивайки топлината на кожата му с длани. _Ще те чакам вечно, ако се наложи_ — мислеше си с непоколебима увереност.

VIII

— Ти луда ли си? Не мога да повярвам! — Хана изглеждаше ужасена, но Джени не бе и очаквала друго. — Защо не му каза истината за Вивиан?

Двете се връщаха от ранния излет с моторната яхта. Палубата беше пълна с водолази и едва към края на пътуването Джени успя да разкаже на приятелката си събитията от изтеклата нощ. Бе твърдо решила да не споделя нищо с нея, но сърцето ѝ бе тъй препълнено от щастие, че трябваше да го излее пред някого.

— Обещах ѝ да не му казвам нищо — тя се облегна на релинга, скръсти ръце пред гърди и се приготви да изслуша ядовитата тирада на Хана.

— И кога ще се върне това безценно съкровище? — Хана беше близо до избухването.

— Ако знаех само... Вече шеста седмица от нея ни вест, ни кост.

— И ти смяташ да седиш безучастно и да я чакаш да се върне и да ти измъкне с измама Боб изпод носа!?

— Но какво друго мога да направя? Те трябва сами да изяснят взаимоотношенията помежду си.

— Сигурна ли си, че наистина е постъпила в санаториум?

— Тя ми каза така.

— А според мен сега се търкаля в някой евтин мотел и се оправя от махмурлука си! На това впрочем трябва да разчиташ.

— Престани, моля те! Не съм толкова подла, че да й желая такова нещо. Аз наистина ще се радвам, ако тя остави пиенето — въпреки всички неблагоприятни последствия за мен...

Хана тежко въздъхна.

— На твое място бих казала на Боб. Той рано или късно ще го научи.

— Но не и от мен!

— Велики боже, наистина понякога си много твърдоглава! — възкликна възмутена Хана. — Упорито вредиш на самата себе си!

Джени вирна брадичка.

— Знам, че положението е много деликатно, но съм убедена, че постъпвам правилно. Боб ме обича и това ми е достатъчно, за да бъда щастлива. Всичко друго ще се оправи.

Тя затвори очи и изложи лицето си на ярките слънчеви лъчи. Престана да отговаря на гневните забележки на приятелката си и скоро Хана се отказа да й досажда.

Яхтата се доближи до пристана и в този момент и двете забелязаха фигурата на мъж, който им се стори познат.

— Не може да бъде! — ахна Хана. — Какво търси Джери тук?

— Едва ли е трудно да се отгатне — намръщи се Джени. — Поинтересното е защо.

— Обзалагам се, че отново иска да те върне при себе си.

Щастливка си ти, моето момиче — ухили се иронично приятелката и. — Можеш да избираш между двама. Радвам се, че запазих шаферската си рокля.

— Затваряй си устата! — изръмжа Джени. — Трябва да помисля. Какво ли иска?

— Имаш още тридесет секунди да решиш как да се държиш с този негодник — да бъдеш любезна или да го хвърлиш във водата.

Джени я изгледа ядосано, после насочи поглед към кея. Джери я беше забелязал и ѝ помахна с ръка.

Тя скочи от борда и се приближило него, опряла ръце на хълбоците.

— Я гледай ти, каква изненада. На какво дължа тази чест?

— Джени! — възкликна с широка усмивка той. — Колко се радвам да те видя отново!

— Радостта не е взаимна. Какво искаш?

Джери изглеждаше засегнат от недружелюбното посрещане.

— Да те видя, скъпа. Мисля, че е време да изгладим отношенията си.

— Няма какво да изглаждаме, освен ако нямаш предвид парите, които ми дължиш.

— Ах, това ли? Има време — вдигна рамене той. — Не можем ли да поговорим на по-спокойно място, в хотелската ми стая например?

— Не можем! — отсече Джени. Самонадеяността му я раздразни. — Ако имаш да ми казваш нещо, направи го тук. Имам и друга работа.

— Но, Джени... — изгледа я слисан той. — Не мога да те позная. Специално долетях от Хюстън до тук, за да те видя, а ти се държиш толкова...

— А ти как се отнесе с мен? — прекъсна го тя гневно.

— Точно затова съм дошъл. Направих грешка и искам да я поправам.

— И как стигна до това заключение?

— По много причини. Никога не съм предполагал, че ще почувствам толкова осезателно липсата ти. Но главно заради снимката...

— Каква снимка? — попита недоумяващо Джени.

— Снимката, за която говори цял свят. Не се преструвай, че не знаеш за какво става дума!

— Наистина не знам.

— Е, добре, тогава ще ти я покажа. Нося я със себе си. — Джери извади от чантата си навит на руло плакат и ѝ го показа.

Тя пребледня. Това беше нейната снимка почти в цял ръст —

метър на метър и петдесет, — където протягаше ръка към червената коралова риба. Съвършено гола! Снимката, която Боб ѝ бе обещал, че няма да показва никому! Почувства, че коленете ѝ се подгъват, а кръвта нахлу в лицето ѝ.

Без да забележи смайването ѝ, Джери продължи да говори:

— Не можеш да си представиш колко се изненадах, когато открих този плакат на витрината на един магазин! Всъщност, първоначално не те познах, само си казах: „Я, какъв хубав задник!“. Но когато се вгледах по-добре, видях, че си ти! Моята Джени! И знаеш ли какво — продават се като топъл хляб, навсякъде, по всички магазини и книжарници! Всичките ми колеги безкрайно ми завидяха, когато им казах, че си моя годеница. Този плакат е истински хит, Джени! Ти си невероятно популярна!

— Хит ли? — откликна механично тя, все още в шок.

— Да! Това ме накара да дойда на себе си. Когато те видях гола, с този разкошен задник, внезапно ми стана ясно какво можеше да изгубя. Затова дойдох сега...

— Млъкни! Отвращаваш ме!

Мисълта, че всички нейни роднини и познати са могли вече да видят снимката, я хвърляше в паника. Искаше ѝ се да потъне в земята. Не можеше да повярва, че Боб е направил това. Събра всичките си душевни сили и се овладя.

— Напразно си изминал дългия път дотук, Джери. Нищо вече не може да се промени между нас. Върви си.

— Но, Джени! Ние се обичаме! Аз мислех...

— Аз не те обичам, Джери Босуел, и никога няма да се омъжа за теб. Нищо вече не ни свързва.

— Това последната ти дума ли е?

— Да!

Джери отново нави плаката на руло ѝ и го подаде.

— Ето, можеш да го задържиш. На мен вече не ми трябва. Очевидно мислиш само за себе си! Аз какво да правя сега?

— Ами можеш да вървиш по дяволите!

И преди той да успее да реагира, Джени рязко се обърна и го остави сам на кея.

Боб се бе облакътвил на тезгяха, когато тя влетя разярена в магазина.

— Какво значи това? — изкрещя в лицето му и тръсна плаката пред него.

Той я изгледа недоумяващо.

— Нищо не разбирам! Не съм го правил аз...

— Аз ти се доверих, Боб! Ти ми обеща!

— Джени, не съм аз, повярвай! Не съм показвал снимката никому!

— Лъжеш! Знаеш ли какво означава това за мен? — горчиви сълзи се появиха в очите ѝ. — Как ще застана пред майка си, пред роднините си? Тази снимка съсипва доброто ми име и цял живот ще ме преследва!

Боб протегна ръка към нея, но тя рязко я отблъсна.

— Не ме докосвай! Защо го направи, обясни ми! За пари ли?

Той енергично разтърси глава.

— Джени, чуй ме! Имаш право да бъдеш бясна, но кълна ти се във всичко свято на този свят, кълна се в сина си — не съм аз! Снимките са заключени в лабораторията и никой не би могъл да...

Внезапно спря и се плесна по челото:

— Вивиан! Тя има ключ от лабораторията! О, господи!

— Сигурен ли си? — вгледа се в очите му, но вече знаеше, че точно така се е случило.

— Няма кой друг да е. Но защо, дявол да го вземе? Категорично не за пари, убеден съм в това!

Сянка на подозрение пробяга по загриженото му лице:

— Тя знаеше ли за нас?

Джени безмълвно кимна. Всичко беше ясно. Боб затвори очи и промълви съкрушено:

— Аз съм виновен. Дадох ти обещание, което не успях да удържа. Безкрайно съжалявам.

— Вярвам ти, Боб, и не те обвинявам, но в края на краищата за мен е важен фактът, че снимката е продадена. Тя вечно ще стои между нас.

— Не го казваш сериозно, нали?

— Напротив. Вивиан искаше да ни раздели и успя.

Той нервно прокара пръсти в косата си.

— Може би сега си прекалено възбудена и афектирана, за да

разсъждаваш трезво...

— Не, Боб, отивам си вкъщи.

— Но защо? Остани при мен, моля те! Не е чак толкова лошо, колкото си представяш.

Тя само мълчаливо поклати глава.

— Виждам, че твърдо си решила. Иди и се помири със семейството си. Но ми обещавай, че пак ще се върнеш!

— Не вярвам — отвърна хладно Джени и побутна гневно плаката към него. — А това можеш да задържиш като сувенир!

— Джени!

— Сбогом, Боб. Никога повече няма да се видим! И тя затръшна вратата след себе си.

Обратният полет до Денвър беше много мъчителен за Джени. Бе тръгнала набързо още същата вечер и едва успя да се сбoguва с Хана и да й поръча да се обади на майка ѝ да я посрещне на другия ден на летище „Стейпълтън“. Приятелката ѝ, естествено, се опита да я разубеди, но тя остана непреклонна.

Сега, в самолета, в главата ѝ се връщаха всички прекрасни спомени за миговете, прекарани с Боб. Колкото и да се опитваше да си забрани да мисли за него, те я връхлитаха от всички страни и я задушаваша. И като капак на всичко непрестанно чуваше думите на Джери: „Хиляди плакати... хит... разкошният ти гол задник...“

За пръв път погледна през прозореца, едва когато самолетът се снижи към пистата в Денвър и ахна от изненада. Всичко наоколо бе покрито с пухкав бял сняг. Не бе съобразила, че в Колорадо вече е зима, и бе облечена в лек памучен костюм, с отворени летни сандали. Дано майка ѝ се бе сетила да донесе топло палто и ботуши, иначе щеше да замръзне.

А дали майка ѝ изобщо щеше да я посрещне? Или щеше да обърне гръб на безсрамната си дъщеря, позволила да я фотографират гола?

Най-сетне машината се приземи, моторите заглъхнаха. Джени се оглеждаше на всички страни, но никъде не откри Амелия Ларк. „Може да ме чака в багажното“ — опита се да си вдъхне кураж и си запроправя път сред множеството.

Но майка ѝ не беше и там. След като се повъртя още малко в огромното, постепенно опразващо се хале, Джени взе чантата си и се отправи към пиацата на такситата. В този момент зад гърба ѝ прозвуча познат глас:

— Джени, насам!

Беше леля ѝ Женевиер, по-голямата сестра на майка ѝ. Джени пусна багажа си на земята и с радостен вик се хвърли на шията ѝ:

— Леличко, мила леличко! Нямах си представа дори колко се радвам да те видя!

— Извинявай, че закъснях, малката, но движението във вашия град е истински кошмар през зимата. А и докато намеря място за паркиране...

— Мама не можа ли да дойде с теб?

— Ами, тя... — леля ѝ се подвоуми. — Не успя, горката...

— Лельо, всичко наред ли е вкъщи? — попита с внезапно натезало от тревога сърце девойката.

— Мили Боже, разбира се, че е наред, защо да не е?

Джени само поклати с недоверие глава. Усещаше, че леля ѝ крие нещо.

— Да си се сетила да ми донесеш някое палто или манто?

— Господи, и през ум не ми мина за това!

— Е, нищо, ще го преживея.

По пътя за вкъщи тя почти не се обади повече, зъзнейки и тракайки със зъби, докато парното в колата загря. Слушаше с половин ухо бърбенето на леля си, но едва ли и могла да повтори и дума от чутото.

След около половин час спряха пред къщата. Джени се взря в ярко осветените прозорци и си каза, че може би ги вижда за последен път. Докато преминаваше по тясната алея към входната врата, почти босите ѝ крака затъваха в снега.

Отвори боязливо вратата на всекидневната и замръзна — стаята беше пълна с народ!

— Добре дошла у дома, Джени! — извикаха всички в един глас, станали на крака и обърнати, към нея.

От изумление Джени изтърва всичко, което носеше в ръце, и не можа да помръдне нито педя. Приятели, близки и роднини се устремиха

към нея, надпреварваха се да ѝ стискат ръката и да я приветстват едва ли не като олимпийски шампион. Тук бяха и престарелите ѝ баба ѝ дядо, братовчедът Родни, леля Бевърли, близки и далечни съседи, и най-отзад — майка ѝ!

А на стената, на мястото на масления морски пейзаж, висеше той — плакатът с нейната снимка, обвит с шарени крепонени лентички!

— Добре дошла, скъпа! — майка ѝ сияеше, когато я притисна в прегръдките си. — Успяхме ли да те изненадаме? Надявам се, че леля Женевиер не е издала нищо! Извинявай, че не дойдох да те посрещна на летището, но нали трябваше да забавлявам цялата тази компания!

После Амелия Ларк се обърна към плаката на стената:

— Снимката ти е великолепна! Пожъна невероятен успех. О, Господи, никога не съм се надявала дъщеря ми да стане известна! И само като си помисля, че я е правил Робърт Кемпиън...

Джени все още не можеше да се отърси от изумлението си.

— И ти... не си ми сърдита, че съм позволила да ме снимат гола?!

— Разбира се, че не, скъпа! — заля се в доволен смях майка ѝ. — Микеланджело също е рисувал голи жени, а никой досега не ги е упрекнал за това, нали?

Джени също се разсмя, а после вече не можеше да се спре. Тялото ѝ се разтресе в истерични пристъпи и тя едва не се задави.

— Какво ти става, мила? — изгледа я загрижено Амелия.

— Нищо, мамо, всичко е наред. Просто денят за мен беше много уморителен — с мъка се овладя Джени и прегърна майка си през кръста. — Много ти благодаря за посрещането. Но нека първо си сваля мокрите обувки, а после ще празнуваме.

Това определено не беше най-изисканото парти, на което бе присъствала. Храната се състоеше само от поизсъхнали бисквити, а за пиене имаше само плодов сок и лимонада, но Джени никога не се бе чувствала по-щастлива в обкръжението на толкова много хора. Всички бяха изключително мили и сърдечни и се гордееха с нея.

В единадесет и последният посетител се сбогува и когато вратата се затвори зад гърба му, тя се отпусна с доволна въздишка в любимото си кресло. Амелия седна в люлеещия се стол срещу нея.

— Всички ние много се радваме за теб, Джени, но аз малко се безпокоя от внезапното ти завръщане. Нещо лошо ли се е случило?

— Всъщност, върнах се заради плаката — и Джени на дълго и нашироко ѝ разказа за всичко, което се бе случило на Бонайре. Не спести и най-малката подробност. Накрая заключи — Виждаш ли, избягах от Боб, защото мислех, че ще бъдете шокирани от снимките.

— Но, Джени, как си могла? Бедното момче! — майка ѝ изглеждаше много по-загрижена за Боб, отколкото за нея. — Нито аз, нито семейството ни сме толкова консервативни, колкото си си представяла! Нищо срамно няма в женската красота, освен когато се използва с нечисти помисли! Погледни най-изящните творения на изкуството!

— О, мамо, сега вече и аз гледам така на нещата, но когато Джери размаха под носа ми плаката, бях направо смазана. Не можех да разсъждавам трезво.

— Нали точно това ти е казал и Боб! И какво смяташ да правиш сега? Мисля, че трябва да му се извиниш.

— Нямам представа как да постъпя. Срам ме е да му се обадя. Искам първо да се наспя, после ще решавам.

Но сънят дойде много трудно в клепачите ѝ. И когато най-сетне заспа, вече беше взела решение: утре ще отлети обратно за Бонайре.

През нощта над града се изви страхотна снежна буря и на следващия ден всички летища, естествено, бяха затворени. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака времето да се оправи.

Но това не стана нито през този, нито през следващите няколко дни. Джени се измъчваше от нестихващи угризения на съвестта за начина, по който се бе отнесла с Боб. Беше направила огромна глупост — обвини го за нещо, в което не бе виновен, и го изостави с унижаваща гордостта му безцеремонност. Сигурно я бе намразил и нямаше да иска и да чуе за нея. Майка ѝ се опитваше да я накара да му позвъни, но тя се страхуваше, че ще ѝ затвори телефона. Искаше да може да го гледа в очите, когато му признае грешката си, и по тяхното изражение да отгатне чувствата му.

Така измина близо седмица, и една сутрин се случи нещо неочаквано — обади се Вивиан Кемпиън. Джени остана шокирана, когато чу гласа ѝ в слушалката.

— Намирам се Денвър и бих искала да се срещна с вас — каза тя.

— Аз също имам причини да ви видя — заплашително отвърна Джени. — Какво ще кажете да обядваме в мексиканския ресторант.

— Разбрано, в един в ресторанта — и Вивиан затвори.

„Какво ли значи всичко това?“ — озадачи се девойката. Припомни си думите на Хана: „Понякога животът ти ми прилича на сапунена опера.“

Чакаше в ресторанта близо половин час, когато видя към масата да се приближава фрапиращо елегантно облечена жена. Трудно можеше да се познае в нея онази Вивиан от преди два месеца, когато я бе видяла след пиянската ѝ нощ в „Garza Blanca“. Лицето ѝ изглеждаше свежо, подмладено, гримът бе по-умерен, очите — бистри и открити. Джени усети неприятно свиване в областта на стомаха. Всички признаци сочеха, че мисис Кемпиън бе спряла да пие. А това вероятно значеше, че Боб я е приел отново!

Вивиан започна направо:

— Дълга ви едно извинение и ето това — тя бръкна в чантата си и ѝ подаде един чек.

Джени го погледна и смаяно вдигна очи:

— Десет хиляди долара? За какво?

— Авторски права върху плаката, и това е само първата вноска. С течение на времето ще получите още няколко такива, погрижих се да ви ги изпращат направо на вас. Както се досещате, извинението също е по повод снимката ви. Разберете ме, бях луда от ревност! Исках да ви убия, но не посмях. Затова реших да ви отмъстя по този начин. Допусках, че щом Боб крие снимките, на които сте гола, значи вие не сте съгласна да бъдат публикувани. Не го направих за пари — имам повече, отколкото са ми необходими, за да притежавам каквото си пожелаю. С изключение на любовта на Боб... — гласът ѝ изтъня и пресекна. — Няма ли да поръчаме най-сетне нещо за пиене?

Сякаш беше чакал само тази реплика, при тях изникна метр д'отелът:

— Какво желаят уважаемите дами?

— Двойна водка и...

— Чаша плодов сок за мен — откликна Джени и поклати глава с тъжна усмивка. Значи бедната Вивиан не се бе освободила от порока си!

— Да, права сте — разчете правилно жеста й мисис Кемпиън. — Нищо не излезе от лечението, аз дори го прекъснах предсрочно. Напоследък пия непрекъснато.

— Но вие изглеждате подмладена...

— Пластична операция, скъпа. Временно спасение.

— Чувала съм, че...

— Да, да, има успешно излекувани — Бети Форд, Лиз Тейлър. Но те са изключение.

— Не бива така да се погубвате! — възкликна Джени. — Сигурно има начин...

— Е, не съм се предала още. Тук, в Денвър, се запознах с един млад и много способен лекар, който ми дава големи надежди. Казва, че шансовете ми не са никак лоши. Решила съм да продам на Боб моя дял от магазините и никога повече няма да се върна на Бонайре.

Донесоха напитките и Вивиан жадно отпи голяма глътка, преди да продължи:

— Боб ви обича, Джени, това не мога да променя. Джейсън също ви харесва. Загубих битката, време е да се оттегля. Впрочем, с него вече всичко изяснихме. Надявам се да мога от време на време да виждам сина си. Моля ви, не ме лишавайте от това, Франк смята, че ще е от полза...

— Кой е Франк?

— Лекарят, за когото ви говорих. Мисля, че е влюбен в мен... Но стига съм говорила за себе си! През цялото време се питам едно нещо: какво, по дяволите, правите още тук, че не заминете при Боб?

— И аз вече се питам същото! — засмя се облекчено Джени.

— Върнете се при него, Джени, и бъдете щастливи! Всеки трябва да направи своя избор в живота. Колкото до мен, аз вече го сторих.

IX

Джени стоеше по къси бели шорти и лека тениска на кея и гледаше как се приближава лодката с водолазите, връщащи се от излета. След пристигането си в хотела тя само се изкъпа, преоблече се и изтича да посрещне Боб — мъжът, когото обичаше.

Той вече бе съблякъл водолазния костюм и стоеше на борда само по плитък черен бански. Късното следобедно слънце обливаше бронзовото му мускулесто тяло със златисто сияние. В мига, когато погледите им се срещнаха, Джени разбра, че всичко е наред.

— Значи се върна! — отрони той, след като най-сетне застана пред нея и дълго я оглежда, попивайки струящата от очите ѝ обич.

— Да, върнах се, Боб — успя да прошепне тя.

— Завинаги ли?

— Завинаги!

— Ела — улови я за ръка Боб и я поведе към джипа, — имаме да си казваме толкова много неща.

Мълчаха, докато не стигнаха до залива — техният залив.

— Разкажи ми какво стана у вас — тихо помоли той, когато угаси двигателя.

— Всичко е наред, ако имаш предвид плаката — отвърна сияйно усмихната Джени. — Мама дори устрои парти в моя чест.

— Не може да бъде! — възкликна Боб. — А аз си мислех, че ще те изгонят от къщи и ще те лишат от наследство.

— Аз също, но се оказа тъкмо обратното. Заварих плаката закачен на стената, а ти беше сравнен с Микеланджело.

Той избухна във весел смях.

— Но това е чудесно! Е, радвам се, че и последното облаче над щастието ни се разсея! Знаеш ли, Вивиан ми се обади и...

— Знам, любими! — импулсивно се хвърли на шията му Джени и страстно го целуна по устните. — Говорих с нея, преди да тръгна насам.

— Но защо не си ми казала нищо за това, че тя продължава тайно да пие, след като си знаела?

— Не можех, бях ѝ обещала да мълча. Нали не ми се сърдиш?

Боб протегна ръка и нежно я погали по косата.

— Нали знаеш, че за нищо не мога да ти се сърдя!

— Надявам се искрено Вивиан да успее — прошепна замислено тя. — Мисля, че така ще е най-добре за всички ни.

Затвори очи, за да може по-пълно да се наслади на чудесната тръпка от докосването му.

— Обичам те, моя сладка Джени! — промълви с дрезгав глас той и зарови лице в уханната ѝ коса. — Не искам никога повече да си отиваш!

Искам те винаги, винаги при мен!

— И аз те обичам, Боб!

Устните им се сляха в продължителна чувствена целувка.

Джени отвори очи и се огледа замаяно наоколо. Слънцето вече беше залязло, над тях, в тъмнолилавото небе, меко се очертаваха само стройните силуети на палмите. Настъпваше тропическата нощ — първата от безкрайните щастливи нощи на този райски остров, приютил две влюбени сърца.